

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

DUPĂ ATÎTA ZOR
CEL MAI NIMERIT LUCRU
E O TIGARĂ!

VESTIARE

PRINCIPALUL LA
PANTALON, E
DUNGA!

VORBA CEEA:
PUNCTUALITATEA
ÎNAINTE
DE TOATE!

AȘAA..
..ȘI ACUM
LA TREABĂ
BĂIEȚE!

UNDE MI-OI FI PUS
IERI SCULELE?
UNDE SĂ LE MAI
CAUT?

PHII, DRUMURILE
ASTEĂ MI-AU
FĂCUT O FOAME
CUMPLITĂ!...

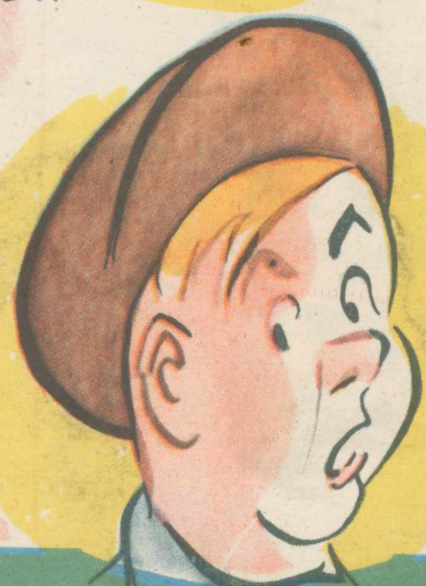
DAR DECE N-ARE
SANDVIȘUL MUȘTAR?
DĂ-MI CONDOICA DE
RECLAMAȚII ...

BUFET

VORBA CEEA: PUNCTUALI-
TATEA ÎNAINTE DE TOATE!

...MAI E O ORĂ DE
LUCRU... CE SĂ MAI
CONTINUI!... HAI LA SPĂLĂTOR
ȘI LA VESTIAR ...

DE CE MOR FI
CRITICÎND LA
GAZETA DE PERETE CĂ
NU-MI ÎNDEPLINESC
NORMA?

Cu respect

T. OVARĂȘULUI PAUL TUDOSE,
DIRECTORUL ÎNTREP. „JIUL” - BALS

Puține săptămâni, tovarășe director, ne mai despart de sosirea noului an; și ca nu cumva, prinși de zorul ultimelor zile ale bătrînului 55, să uităm a vă felicita, ne-am gîndit s-o facem din vreme, în clipa așa de răgaz.

Greul, însă, abia acum începe: cum să pornim felicitarea? Să vorbim despre succesele dumneavoastră în muncă?... Înseamnă să nu vorbim despre nimic... Să vorbim despre succesele dumneavoastră sentimentale? Înseamnă să vorbim prea mult. Să vă felicităm pentru felul în care ați izbutit să închegați o familie? Nu-i găsim rostul. Pentru asta vă felicităm voi între voi...

E mai bine, de aceea așa ne-am gîndit noi - să vorbim din toate cîte puțin, și pînă la urmă, poate o să vă felicite ministerul cu vreo adresă oficială...

Se spune despre dumneavoastră, de pildă, că sînteți un om îngîmfat. Prea vă umflați în pene. Mă rog, e o lipsă, trebuie să recunoaștem. Altceva e mai grav însă: după ce ați terminat cu umflatul dumneavoastră, ați început să umflați și planul. E drept, nu în pene, ci în procente. Cam pînă la 15% lunar. Cum se vede, din toate penele dumneavoastră a rămas cunoscută o singură pană: pana în realizarea planului. Noroc de registrele și hîrtoagele cu ajutorul cărora ați îndeplinit sarcinile de plan, așa cum reiese negru pe alb din paginile lor. Numai că, după aceea, vi s-a făcut negru pe negru înaltimea ochilor, atunci cînd ministerul a aflat despre treaba asta... Dar nu sînteți dumneavoastră omul care să vă puneți orice nimic, orice bagetelă la inimă. Așa că de îndată ce pă-

trundeți în fabrică sau în birouri și aruncați priviri galeșe, pline de înțelesuri și subînțelesuri, unora dintre drăgălașele dumneavoastră salariate, negrul de dinaintea ochilor dispăre. Mai exact, se transformă în roz.

După faza „privirilor languroase”, urmează faza a doua, decisivă, a „avansurilor”... Sub formă de talpă, sub formă de învoiri, sub formă de lucrări fictive. În această direcție sînteți cu planul depășit deși el nu figurează nicăieri în scriște. Și pentru că inima dumneavoastră împletită la nevoile întreprinderii s-a dovedit nespus de largă la ofurile unora dintr-un subalterni, au mai învățat și alți salariați ai fabricii din vasta și îndelungată dumneavoastră experiență... Cu alte cuvinte în acest domeniu, nu lucrați sector. Ați antrenat întreaga familie. Familia muncește bine și cu spor, luînd măsuri eficiente pentru protecția muncii...

Cum vă este careva prieten, intră sub protecția dumneavoastră, fie că muncește fie că stă. Unii intră iar alții ies. Printre cei care ies se numără în primul rînd oamenii care îndrăznesc să vă critice. Critica este îngăduită numai de jos în jos. S-a băgat de seamă că ședințele în care se critică vă produc leșiri violente. După care urmează leșiri de pe schemă...

La drept vorbind, ieșirea din fabrică pe care o conduceți se face ușor și rapid

Direcția soc. de radiodifuziune din Franța a interzis transmiterea piesei „O scrisoare pierdută” de I. L. Caragiale care se joacă pe scenă teatrului „Théâtre de Poche” din Paris.

CARAGIALE: - Nene Baptiste, văzuși ce-mi făcure „Tartuff”-ii ăștia?!
MOLIÈRE: - Vorba mneatale, nea Iancule: „Avem și noi falșii noștri!”

Desen de L. DARIAN

MIRCEA PAVELESCU

BAROSUL ȘI CIOCANUL AUTOMAT

- Barosul: Grozav te ții de feapăn și îngîmfat, Ciocanule automat.
 Ciocanul: Da' unde naiba ești că nu te oad?
 Barosul: Imi pare natural să nu mă oezi
 De cînd te crezi,
 Înșă te crezi amice de pomani
 Și afirm că îngîmfarea ta e pană...
 Ciocanul: Nu pret să faci puțin că s'obosit,
 Eu toată dimineața am muncit
 Cu o tenacitate colosală,
 Ne-am topăit ca tine puștin pe nicobală
 Așa că, vezi barosule, mă iartă,
 Ne-am chef de ceartă.
 Barosul: Pottim de oezi, baronule plictisit
 Mă, automat nenorocit,
 Păi, forța ta ce îmblînzește fierul
 Ți-a dat-o inginerul
 Care și-a stors inteligența bine
 Să faci un ditai gătigan ca tine.
 Și nici nu știi cît poți fi de debil,
 Te minulește pînă și un copil,
 Ajunge doar să apese pe buton
 Și pică cu toate tonele, plocon
 Cît ești de blînd, colosule, enorm.
 Așa-i că nu răspunzi?
 Ciocanul: Nu vezi că dorm?
 Barosul: Te faci că dormi, știu eu că nu-ți
 conoie
 Să aflu diferența dintre mine
 Și tine.
 Păi eu, odîntoară contam ca o figură,
 În fel de unitate de măsură,
 Nu mă urnea oricare slăbănog,
 Constitulam o probă de forță și, mă rog,
 Eram examen de maturitate
 Care-i trecea cu mare greutate
 Voinicul cu puterea încordată
 Care avea armata terminată...
 Ehei, cu mine lucrul era greu!
 Ciocanul: Păi asta-i rattunea că astăzi exist eu
 Cu'n braț obișnuit și cu un motor,
 La mine treaba merge mai ușor,
 Nu te gîndești la clipele pierdute?
 Ce pot să fac eu azi în cinci minute
 Tu cu voinicii tăi plîni de elan
 Făceai aceeași treabă într-un an
 Cu sfîrșimări de mușchi și nicobale,
 Cu nădușeli și cu dureri de șale,
 În timp ce eu fac parte din resortul
 Ce ușurează omului efortul,
 Îi lau treptat povara din spinare
 Ca să se îndrepte mai ușor spre soare
 Barosul: Și atunci eu?
 Ciocanul: Ai să ajungi probabil la muzeu
 Ca frate-tău din piatră șlefuit.
 Barosul: Să ne culcăm, mă simt cam obosit!

nici nu trebuie să puț mina pe clanță. La secția tinichigerie, de pildă, lipsesc ușile. Și ca nu cumva curentul care pătrunde acolo să rămină înăuntru, și să îmbolnăvească oamenii, s-au luat măsurile să nu existe nici geamuri. Ca să lasă curentul pe fereastră.

În nici o secție nu există cutii sanitare; pesemne că scopul de a nu-l îndispune pe om și să-l îmbolnăvească prin autosugestie.

Distant și rece nu sînteți totdeauna, trebuie să recunoaștem asta. Adesea opriti salarii(le) le întindeți mina, întîmpinîndu-l prietenos: „Imprumută-mi niște bani!”. „De ce?” se miră cel acostat. „De aia mari”, îi răspundeți dumneavoastră prompt și conștincios. „Dar nu-i țineți mult” vă roagă victima... „Nu-i țiu mult, frate, îl asigurăți dumneavoastră. Pînă într-un ceas îl cheltuiesc. A venit la farmacie o penicilină uleioasă teribilă! Cotnar puterea ursului...”

Și pe urmă consumați fiolele pînă la ultima unitate M. A. T.... Beți ca să uitați de necazuri, de griji și de datorii. Pe astea din urmă barem le-ați uitat pe toate... Ați dat ultimii pînă și tîbul de oxigen al fabricii; pe care l-ați dăruit unui atelier particular.

Unicul lucru de care vă ocupați cel mai îndeaproape, sînt mașinile întreprinderii; pe astea le ocupați tot timpul. În definitiv

Într-o gospodărie elite nu sînt de făcut?... Ba e nevoie de lemne, pentru bucătărie, ba e nevoie de porumb pentru iarnă, ba o plimbare, că om ești, și nu te poți istovi toată ziua. Mai sînte omul nevoia să ia puțin aer, să ia puțin mașina. La urma urmei mașinile ale cui sînt? Ale întreprinderii. Dumneavoastră al cui sînteți? Tot al întreprinderii!... E împede așadar, că mașinile, transportîndu-vă pe dumneavoastră, transportă un bun al întreprinderii.

E drept că din această pricină, pentru expeditarea celorlalte bunuri ale fabricii, produse, materiale și materii prime, e necesar să fie angajați cărăuși particulari. Dar ați găsit argumentul și pentru acest amănunt: „Omul înainte de toate! Nu-i just să mă hurduc eu în căruță, iar tabla și cărămida să se lăfăie în mașină!”.

Terminăm felicitarea noastră constructivă pe care v-o adresăm acum în preajma lui '56 și vă făgăduim că în noaptea anului nou vom ridica un pahar de „penicilină” în sănătatea dumneavoastră și mai cu seamă în sănătatea ațelora care vă vor trimite o felicitare urîndu-vă drum bun. Nu de alta, dar prea v-ați obișnuit cu automobilul. Și nu știți? Călătorului îi șade bine cu drumul.

Cu stimă,
„URZICA”

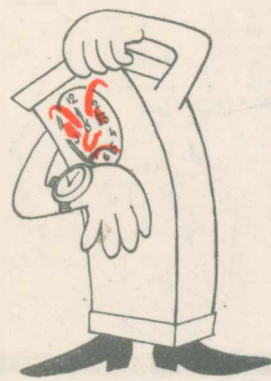
Conducerile unor gospodării agricole de stat nu se îngrijesc de hrana animalelor

Desen de V. VASILIU

„OMUL” ȘI... MIRTOAGA...

TUDOR ARGHEZI

PRIETENUL

Dacă-l întrebi de sănătate,
El stă cu buzele umflate,
Dacă-l oprești cumva la masă,
Zice că supa e prea grasă
Și, încă de la început,
Bucatele nu i-au plăcut.
Îi dai țigară și-l surprinzi
Crașteaptă să i-o și aprinzi.
Te întreabă cît câștigi din meserie
Și cît plătești semestrul de chirie.
Se pare că ar fi avut
Și gîndul la un împrumut.
La urma urmel, dacă n-ai peșin,
S-ar mulțumi cu mai puțin.
Zic dumneata, el zice tu,
Zic ba,
El zice da.
Nevastă-ta îi pare pricepută
Dar, după față, cam trecută.
Nu știe ce-ai că ai albit
Și te găsește mai slăbit.
Cum te înțelegeți cu socrul și cu fața?
De unde-ai cumpărat cravata?
De mult nu se mai poartă cu dungi și
picățele:
De-i trece pe la mine, țiarăt pe ale mele.
Mai scrii la oreo carte?
Ce te-ai mutat așa departe?
De-ai sta-n oraș, ai înțeles
Că ar veni la masa ta mai des.
Ce te gîndești să faci la vară,
Că el și-o va petrece tot la țară.
Te uști la ceas că s-a făcut tîrziu.
Ce să-i mai dai să scapi? Vreun rachiu?
Dar vizita se prea lungeste.
Să-i spu ceva răstît, mai rominește?
S-a-ntunecat, se face unsprezece
Și prietenul toț nu mai orea să plece.
Nu prea se simte bine:
La noapte poate c-ar dormi la tine.
Mă scol, mă strîmb, el stă, puțin îi pasă,
N-are măcar cei șapte ani de-acasă.

„URZICA” 3

*Un
fecior mai
scump ca
aurul lumii*

Cine n-are copii pe lumea asta, degeaba face umbră pământului. Acuma ai să sari dumneata, infruntându-mă; mă, Alexuță, ce tac! tu pe firoscoșul că Săviuța ta nu prea s-a învrednicit să-ți aducă prunc pe lume. Ți-e casa pustie.

Se poate să ai dreptate. Da' nu mă poți opri să nu tubesc copiii altora. Și-ai dumitale mi-s dragi. Așa-s eu; tubesc copiii cu zece inimi. Da' dacă-i vorba de urmaș, află că nu mi s-o stinge viața și numele. Am doi nepoți; copiii lui frate-meu, Lazăr, care, de dragul mamei lui, s-a așezat în alt sat. Lazăr, bucură-te și dumneata, e om mulțumit. Nu schimbă cu nimeni traiul ce-l duce. Îi la colectivă de trei ani. Lucră acolo cu mulțimea și cu Tiuț, feciorul cel mare. Văsăle, feciorul lui cel mai mic, nu-i în sat. Învață la Timișoara. Vrea să se facă mecanic. Săracu' Văsăle, a plăcat în lumea mare și nu l-am mai văzut de doi ani. Da' nu-i nici un bai, are să ajungă, cum ziceam noi al'dată, domn.

Eu, ca omul ce-și tubește nepoții, dacă nu de două ori, da' o dată pe an, mă duc la Lazăr să văd cum mai trăiește, să mai răfăsuiesc cu el despre rosturile acestei lumi. Ieri au fost două săptămâni, de când am pornit apostolește către dânsul. Nu m-aș fi dus, da' am vrut să mă bucur și eu de bucuria lui. Să vezi dumneata ce casă și-a înălțat frate-meu Lazăr. Minune, nu alta. Cu cinci odăi și cu podele. Cu țigla faină și cu tirnaț domnesc, împănat.

Când l-am laudat eu casa cea nouă, Lazăr a început să lăcrămeze. Nu pot să-ți spun dacă a lăcrămat de bucuria casei, ori de dragul venitii mele. Tiuț, nepotul meu, se încrunță către tat-su.

- Mă, tată, ce-ți mol ochii ca o muere? A venit unchiul Alexuță, și tu plîngi.

Lazăr și-a șters lacrimile cu mîneca și începu să-și laude feciorul.

- Hai, Tiuțule, să te țuc. Hai, mă... brigadierule!

Feciorul rîse mulțumit, da' ținuse să-și spună lui tat-su:

- Iară umblă cu vorbe. Nu se știe.

Aflai eu apoi din gura lui Lazăr toată povestea. Pe Tiuț începură să-l îndrăgească toți colectivștii. Adică nu toți. Dintr-o sută, cinci nu-l înghiteau. Ai să vezi dumneata de ce. Acum doi ani, Tiuț a mplinit cătănia. Când a dat pușca în primire, a venit în sat și a început să lucre la colectivă. Și s-a pus pe muncă, dragă tovarășe, de se minuna tot satul. În anul dintîi numai el a făcut trei sute douăzeci de zile-muncă. În al doilea aproape patru sute. Și nu de mîntuială, doamne ferește! Unde a săpat el cucuruzul, n-a rămas buruiană nici de leac. Acuma spune și dumneata dacă n-am dreptul să mă laud cu asemenea nepot. N-ai de ce să te miri că umblă vorbe bune despre Tiuț. Iar dacă mîine îl fac brigadier, poate că la anul o primi și medalie.

Da' mai bine să-ți povestesc ce furtună a bătut la ședința colectivei. Președintele spuse că la cerința colectivștilor pune la vot alegerea lui Tiuț ca brigadier. Oamenii au rîs mulțumiți și au bătut din palme. Unul s-a sculat în picioare și a strigat de răsunau pereții:

- Trăiască Tiuț, cel mai harnic colectivșt!

După el altul:

- Trăiască cel mai tînăr brigadier!

O văduvă ce are fată mare glăsui și ea:

- Ca Tiuț nu-i fecior pe lumea asta.

Da' unul cu limba mai lungă și pus pe znoavă îi domoli vădanei voia cea bună.

- Nu-l mai lauda pe Tiuț, că nu-ți ia fata. Ce să-i faci? Dece-o trimiți la seceriș cu umbrela, ha? Vrei, vorba cîntecului: să n-o ardă soarele, că-i albă ca doamnele.

Președintele a bătut cu palvasul în masă, poruncind să fie liniște și țivilizație. Pe cel care a făcut znoava pe sama vădanei, l-a întrebat:

- Dumneata ce zici? E bun ori nu e bun Tiuț ca brigadier?

- Păi, cine zice că nu e bun? Al mal fain. Eu votez pentru el cu două mîini. Tovarășe președinte, auzitu-m-ai? Cer să mă treci în brigada lui Tiuț.

Da' își spunea eu dumitale că dintr-o sută de colectivștii, cinci nu-l înghiteau pe Tiuț nici în rușul capului. Unul din ăștia strigă:

- Nu-i bun de brigadier feciorul lui Lazăr.

- Jos cu el! zberă altul.

Președintele, doamne, ce om cumsecade, îi poști frumos să spună din ce pricină nu-l vor brigadier pe Tiuț.

- E cam chlabur, zise primul.

- Cum asta?

- Tovarășe președinte, de ce mă-ntrebi? Dumneata nu vezi? Și-a făcut suman nou și chimir lat...

S-a pornit lumea pe rîs ca la țircus. Aluta care-i plac znoavele, cel ce s-a legat de vădană, îi sări țandăra. Își ascuți limba.

- Stai, mă, jec, că la tine anul are numai optzeci de zile. Tovarășe președinte, pe asta și melcul îl întrece la muncă.

Președintele rușă și pe cel ce-a zis „jos cu el” să vorbească cu înțeles.

- Eu, tovarășe președinte, și onorată adunare, nu pot să-l știu pe Tiuț brigadier. Întîi și întîi Tiuț nu ține cu colectivștii. Face ce face să tot fie el fruntea. Apăi asta, nu vă supărați dumneavoastră, nu-i cîstit, ba pot să zic: nu-i democrație. Și, să vedeți 'mneavoastră că mai e ceva: și-a făcut și casă. Din pricina asta, tovarășe președinte și onorată adunare, eu zic ca Tiuț să nu fie brigadier.

Președintele iară veni cu înțelepciunea sa:

- Cîte zile-muncă ai avut dumneata în anul acesta?

- 85.

- Dar Tiuț?

- Întreabă-l pe el că eu nu țin socoteala nimănui.

- 375 - strigară oamenii cu bucurie.

- Ei, d-asta ce mai zici? făcu președintele.

N-a mai zis omul nimic. S-a uitat năuc la președinte și tăcînd parcă era mai înțelept.

Tiuț, după ce-a fost ales brigadier, a ținut o cuvîntare scurtă. Nu mi-a spus ce-a vorbit. Când s-a sîrșit adunarea, oamenii i-au luat la spălături pe cel doi înși ce-au vorbit împotriva lui.

- Mă, tontălăilor, v-ați făcut de rîs. Tiuț e pita lui dumnezeu și voi ați vorbit ca ăla...

Pe cel ce-l invinuisă că și-a făcut casă îl cam prinse rușinarea. Îl cerceta cu privirea pe Tiuț și porni pocăit către el.

- Tiuțule, mă... Tiuțule, mă iei și pe mine în brigada ta?

- Te iau, neică, de ce să nu te iau? Cu dragă inimă.

- Da' spune drept: ești mînios pe mine?

- Eu?

Se vîrî cu vorba și cel ce era pus pe znoavă.

- Mă, ia ține minte ce-ți spun: s-ar putea ca la anul să-ți faci casă nouă... Așa mi se bate mie ochiul sting...

- Cum? întreabă omul mirat.

- Ce cum? Nu ai să lucrezi în brigada lui Tiuț?

Văduva îi strînse și ea mîna lui Tiuț și i-a urat sănătate și izbindă în noua lui slujbă.

Da' cel ce-o mai făcu să roșească înainte cu un ceas, iară o luă la refec:

- Doamne, doamne, ce te mai lingusești pe lîngă Tiuț. Ai vrea să ai ginere brigadier, ha? Da' cu umbrela la seceriș cum rămîne?

Frate-meu Lazăr, cînd a pornit cu Tiuț către casă, numa' altă a zis:

- Tiuțule, ai văzut că am fost prooroc?

- Mă, tată, iară te lauzi?

Apăi de ce să nu se laude omul? Are cu ce. Că asemeni fecior e mai scump ca tot aurul după lumea asta.

- Vedeți, meștere, ce am învățat la dv.? Acum vă părăsesc și mă fac acrobat!

La noi, in bloc

de C. TITUS

„Vedî... „Blocul Poteraşi“, e pot muori“...

La noi în blocul „Poteraşi“ *)
halal de cine-i chirie:
Canal, lumină, hol, terasă...
Întocmai ca la mama-acasă!

Mai sînt cei drept și mici suspine
mai cite-un zid pleostit pe vine,
planșeuri gata să leșine,
etaje roșii... de rușine...
Incolo-i bine.

Că nu e lift? Nu fi netot
că dacă știi să joci un hot
sau bați planșeul c-un foxtro,
oil în picaj, ca un pilot,
în pionii cu planșeu cu tot
fără motor, fără turbine...
Incolo-i bine.

În pionii, dacă ai curaj,
fact primăvara canotaj.
Vrei lemne, varză? lei busola,
cobori pe scări și tragi gondola.
Să vezi lagune și ruine...
Veneția... puntea cu suspine...
Incolo-i bine.

Un locatar ce stă mai sus
dacă sosește mai... dispus
pate veni, o, nu-i exclus,
de la al patrulea etaj,
cum scările n-au grilaj,
în cel mai colosal picaj
și... haidahai... cu ochi-n vid!...
Pînă-nîlnește în zbor vreun zid.
Deci dacă vîi de la vreun chef
poți deveni basorelef!
Cînd sînt trei-patru la un loc,
mai merge, lei un alpenstock,
cert o frînghie la vreun om
și urci pe scară în monom,
ca Tartarin pe culmi alpine...
Și-noblo-i bine.

La noi, cînd stelele răsar,
apar perechile, în scuar.
Și oî și tu cu... dumneaei,
alături, ca doi porumbel,
pe sub arcade, pe alei...
Și stelele îți cern scînteii,
și cad năvalnic flori de tei,
și sticle-n cap, și pătrunjei,
cite o salată cu ulei,
și oîn păstăi și tăieteli...
Și, nu știi cum, dar tot ce vine,
nu cade-alături, ci pe tine...
Incolo-i bine.

Doar cu dormitul e cam jale.
Asem... momente muzicale.
Asem solști - tenori, soprane -
plus motăntmea pe burlane.
Și-auzi într-un tîrziu: „Ioaneee!
Lenufooo! V-ați culcat? Pardon!
la tești fetișo, în balcon,
și strigă-î tu pe nea Ion
să strige el pe Filimon
să-î spun cema lui soacră-sa!
Că eu mai mult nu pot striga:
poate nu doarme careea
și mă aude, și-i rușine“.
Incolo-i bine.

La două, după obicei,
oîn somnambuli... Doi sau trei,
cu lăutarii după ei.
Și trage-î străba lui cutare
și hōra de la Satu-Mare,
că... tot e ora de culcare.
La trei te zbați cu fruntea-n palme
și-ncepe-un glas cu triluri calme:
„Păi... frunză verde boabe coarne
Oooof!... Toată lumea doarme, doarmeeel...“

Și strigi nebun: „Să doarmă? Cine?
Nu doarme nimenea, decine!
Oooooof!... Ș-aoleu...“
Incolo-i bine.

*) Din Șerban Vodă, la doi pași.

O CARTE DE CĂPĂȚII

- AI ALES BINE, ASTEA SÎNT ADEVĂRATE CĂRȚI DE CĂPĂȚII!

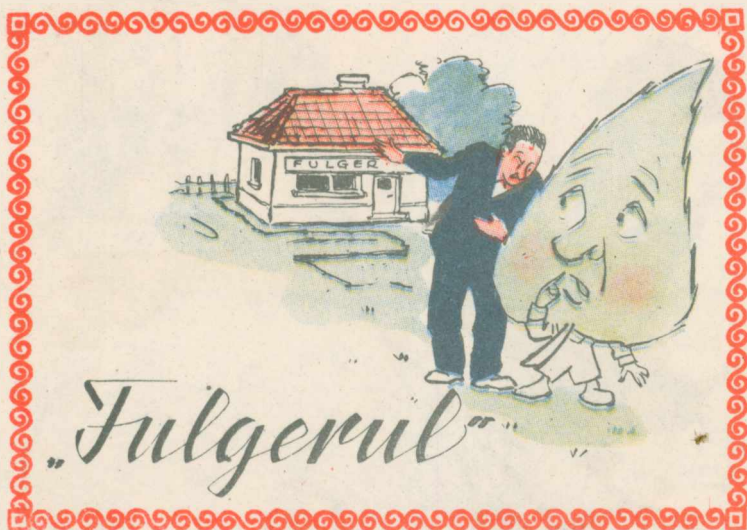

- A AVUT DREPTATE, MI-AU ȚINUT DE CĂPĂȚII!...

Desen de E. ARNO

Desen de ADRIAN LUCACI

„Fulgerul”

de SORIN RĂȘCANU

Era o dimineață însoțită de toamnă. Urzica tocmai se dichisea pentru o nouă apariție în lume și ajunsese la pagina a șasea pe care încerca să și-o coloreze cât mai frumos. Chiar în momentul când încerca un desen pentru a vedea dacă se asortează cu o coloană de text, auzi o ciocănitură în pagină. Preocupată, Urzica nu răspunse. Bătăile se repetă cu putere și o voce strigă de afară:

- Dragă Urzico! Dragă Urzico!

Urzica răspunse iritată:

- La „scrisori” tovarășe, la „scrisori”! În pagina a cincisprezecea.

Dar vocea insistă:

- Dragă Urzico! Urzico! Bilunara se răsti supărată:

- N-ai auzit, tovarășe? Vino mai târziu, când oi fi la pagina a cincisprezecea! Acum sînt abia la pagina a șasea!

- Nu, Urzico, am altceva să-ți spun, insistă vocea.

Urzica deschise, și în pagină intră un colaborator al ei.

- Ce-i cu dumneata? îl întrebă ea.

- Urzico, răspunse acesta, sînt amărit! Știi că am publicat în pagina 13 din numărul 17 un foileton intitulat „Sistemul”.

- Ei și? N-a plăcut?

- Ba da!

- Atunci? Ți-am modificat eu ceva și nu te-am întrebat?

- Nu, nici asta...

- Atunci ce-i?

- Stai să vezi! Am scris un foileton la adresa delapidatorilor! Și am arătat acolo un casier care fură! I-am dat un nume oarecare, și am imaginat că lucrează la o întreprindere, căreia i-am zis „Fulgerul”!

- Da, știu!

- Stai să vezi! Apare foiletonul, place, e bun, demascator, are și haz...

- Las' că știu eu... Haz!.. Hm!..

- În sfîrșit! După vreo săptămînă, vine la mine un tovarăș cu o falcă în cer și una în pămînt. Zice: „Dumneata ai scris articolul cu „Fulgerul”? Zici „Eu?...” Zice... adică n-a zis nimic, dar după privirea pe care mi-a aruncat-o, am înțeles ce vrea să zică și m-am dat un pas înapoi. Zici: „Dar dumneata cine ești?” Zici: „Eu sînt casier la fabrica de spirt „Fulger”, din comuna Bragadiru, regiunea București!” M-am ciupit, să mă asigur că nu visez. Mă gîndeam că o fi ca în sceneta aia cînd scriitorul visează că vin personajele lui și-l cer socoteală. Nu visam. Dar socoteală îmi cerea. „Uite, zice, am adus actele de casă. Controlează. Dacă lipsește un bănuț, mă duc și mă dau singur în judecată! M-am făcut hoț, de pomană!” Eu înlemniseam. „Tovarășe, zic, dar n-am scris de dumneata! Întîmplător am pus numele întreprinderii „Ful-

gerul”. E imaginație!..” „Da? zice. Și ce imaginație-i asta, cînd întreprinderea „Fulger” există? Ce ți-a venit? N-ai putut să pui: „Trăsnetul”, „Furtuna”, „Curcubeul”, „Viscolul”, „Vijelia”? Tocmai „FULGERUL” îl s-a năzărit, unde sînt eu casier?” „Tovarășe, zic, dar nu-i vorba de dumneata! Este o coincidență!” „Coincidență, ne-coincidență, zice, eu sînt un om cinstit, și asemenea coincidență nu admit! Dumneata m-ai băgat în încercătură, dumneata să mă scoți!” Și a plecat. Ei, Urzico dragă, ce fac acum? Omul, săracul, este nevinovat, are dreptate! Poți să-l lași așa?

Urzica rămase pe gînduri,

- Ce ți-a venit, frate, „Fulgerul”?...?

- Știu eu... Ceasul rău...

- Adevărat! Lui, săracu, i-o fi stat ceasul cînd a citit...

- Și acum ce fac?

Deodată, unul din țepii Urzicii, care ascultase întimplarea interveni:

- Urzico, eu am auzit tot! Fă-mi mie loc aici, în pagină, și o scot eu la capăt!

- Bine, făcu Urzica, dar vezi scoate-o la capăt în așa fel, ca să-l scoți pe casier din încercătură!

- Să fie și cu haz?

- Să fie cum vrei, numai să fie clar că omul e nevinovat. Dar vezi, fă-o urgent.

Și frunzulița de urzică, n-a făcut-o numai urgent. A făcut-o... Fulger!

CINE ARE VOIE SĂ UITE

Intr-una din diminețile însoțite ale lunii septembrie mă aflu, ca de obicei, în tramvaiul 15.

Lipsa legitimației de abonament pe care o uitasem acasă îmi dădea o neplăcută senzație de vinovăție.

Și așa cum se întâmplă totdeauna în astfel de împrejurări, la prima stație apără controlorul. Avea numărul 188.

- Legitimația dv., vă rog!

O caut eu ce-o caut, sau mai bine zis simulez că o caut și, firește, n-o găsesc.

Eh! Nu-l mare lucru, mă consolez eu în gând.

- Treceți mine dimineață să vă ridicati abonamentul de la Direcția I. T. B. din str. Armenească.

A doua zi, m-am sculat mai de dimineață ca de obicei și primul drum pe care l-am făcut a fost în str. Armenească.

- Vă rog, unde vine...

- Aveți un abonament confiscat? Veniți între 11 și 14, îl puteți ridica de la casierie.

Alerg la serviciu, unde ajung cu întârziere, povestesc întâmplarea, mă ridic tovarășii de mine, și, pe la ora 11, cer voie șefului să mă duc să-mi ridic abonamentul.

Se uită șeful cam strâmb la mine, dar îmi dă drumul. Iată-mă din nou în str. Armenească.

- Când vi l-a confiscat? mă întreabă funcționarul.

- Ieri.

- Înainte sau după ora 11?

- Pe la 7 și jumătate.

- Ei, atunci veniți mine, nu l-a depus încă.

- Păi mi-a spus să vin azi.

- O fi vrut să scape de dumneata.

- Asta-i bună!

- Bună, rea, n-am ce vă face, veniți mine!

Ce era să fac. M-am urcat în tramvai, am scos portofelul din buzunar - că abonamentul meu se perima la tovarășul controlor cu nr. 188 - și mi-am văzut de drum.

A doua zi, adică de fapt a treia zi, iată-mă din nou la 11 și jumătate la „Serviciul abonamente confiscate”. Arăt din nou legitimația, dar iarăși nu-mi găsește abonamentul.

- Bine, tovarășe - încep eu să-mi pierd răbdarea - pe mine mă costă bani, timp...

- Nu știm de ce nu l-o fi adus! se miră și funcționarul. Veniți mine!

- Mine, duminică?

- Așa e, că bine ziceți... Atunci poimine.

Și luni dimineață - de parcă mă angajasem funcționar la I. T. B. - iată-mă din nou la ghișeu respectiv.

- Păi dumneata nu știi, tovarășe, că numai între 11 și 14 se restituie abonamentele confiscate?

- Ba știu, dar având în vedere că am venit de atâtea ori...

- Aveți dreptate, se înduplecă funcționarul, hai să vedem. Caută, caută, dar bineînțeles nu găsește. Aveți ghinion!

- Nu cred în ghinioane, dar cred mai curând că tovarășul controlor ar fi avut destul timp să depună abonamentele.

- Hm, asta cam așa e. Puteți face o reclamație.

Am făcut și reclamația.

Abia marți, când m-am prezentat din nou la I. T. B. mi-au găsit, în fine, abonamentul.

- Spuneți-mi, vă rog, ce-a fost cu întârzierea asta?

- A uitat și el... a avut o zi liberă...

- Cum așa „a uitat”?!... Eu când am uitat, ați văzut ce-am pățit și cum, atunci când „uită” tovarășul controlor nr. 188, nu pățește nimic?

O. CORTEA

La unitatea nr. 2 „Aprozar” din hala „23 August” din Orașul Stalin, sînt puse în vânzare fructe de calitate inferioară.

ADAM: - Dacă pe vremuri m-ați fi ispitit cu un astfel de măr, sînt sigur că nu cădeam în păcat!

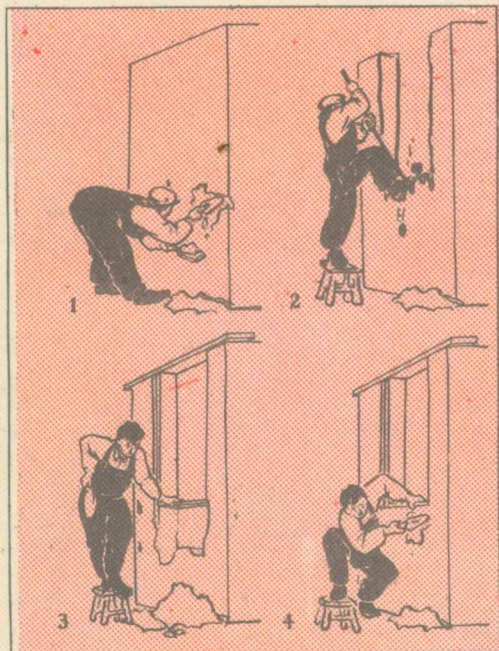
Desen de C. CAZACU

IN DEFILEUL MUNTelui
S-AU APRINS LUMINILE

BUFNIȚA: - De ce nu pot să deosebesc ziua de noapte?

慢画

Nu a socotit ce trebuia să facă înainte, și ce trebuia să facă mai pe urmă.

- Ah, unde mi-s hîrțile secrete?

- Le-am copiat, i le înapoiez copiate!

- Zăpăcit ce sînt - uite-le aici!

DESENE
DIN REVISTA CHINEZĂ
„MAN-HUA”
(CARICATURA)
PEKIN

Desen de DENIS GREBU

ACHITAT

ACHITAT

ACHITAT

de M. EDEL

Palatul Justiției din Summer, Mississippi, S.U.A., deși vechi de o jumătate de veac, n-a văzut de cînd e atîta năvală de oameni în jurul și înăuntrul lui. Din trenuri exprese, din automobile, din avioane au debarcat sute de călători veniți din state confederate apropiate și depărtate, din Mexico, din Canada, ba și de dincolo de Atlantic. Se judecă aci, lucru nemaipomenit în istoria Statelor Unite ale Americii, procesul a doi albi care au măcelărit un negru.

Înfierbîntați de arșița soarelui de sud, croniciarii judiciari iau note pe nerăsuflete, reporterii de radio agită frenetic microfoanele, alții învîrtesc de zór butoanele aparatelor de televiziune.

Incinta tribunalului, de la al doilea cat, e ticsită ca o cutie de sardale. Spectatorii sînt împărțiți în două, după culoare: în față se află fețele albe, înapoi lor, pe după o barieră peste care nu se poate trece decît cu cele mai grave riscuri, fețele negre.

Pe deasupra tuturor, răsturnat într-un fotoliu confortabil, planează Mister Curtiss M. Swango, judecătorul ocolului. Măiestria Justiției și a misiunii împărțitorului de dreptate segregată este cam șifonată de ținuta acestui Mister Judge, care prezidează dezbaterile în cămașă cu gulerul larg deschis și minciile

sumese, arătîndu-și astfel pieptul și brațele vinjoase. Puțin a lipsit să-și întindă și picioarele pe masa tribunalului.

- Apărarea are cuvîntul! i se aude brusc, glasul nițel răgușit, ușor alcoolizat.

- „Mister Judge și gentlemen jurați! Își începe avocatul pledoaria. Roy Bryant și J. W. Milam și-au îndeplinit o sfințită și eroică datorie; răpînd, torturînd, desfigurînd un tînăr licean în vîrstă de 14 ani, Emmett Till, pentru că acesta, văzînd-o pe frumoasa Mistress Carolyn, soția lui Bryant și cumnata lui Milam, a „fluerat admirativ“.

Procedînd astfel, clienții mei au onorat o veche și nobilă tradiție yankee. Exemple de alte asemenea glorioase isprăvi, avem nenumărate. Spre a nu răpi domnilor jurați și onoratei curți în timp prețios, vom cita numai cîteva, culesse la întîmplare.

Tînărul Joe Nathan Roberts, de pildă, de loc din Sardis, Georgia, student la Universitatea Temple, a fost ucis de un alb pentru că avusese nemaipomenita îndrăzneală să-l

întrebe, pur și simplu, unde este hotelul toria, fără a-i spune nici Mister, nici „If please!“

Tot în cuprînsul statului Georgia, la Ly un negru, numit Robert Mallard, a fost li pentru că avea un automobil, ceea ce co tuia, desigur, o adevărată insultă la ad albilor.

Și n-au fost oare făcuți strecurătoare gloanțele unor albi, trei negri din Birmingham, Alabama, pentru că unul dintre e cupase în tramvai un loc rezervat albilor.

În cazul pe care-l judecați acum, ladies gentlemen, insulta este incomparabil gravă, pentru că este vorba de o lady. cum femeia lui Cezar - nu știți cine o asta, nici eu nu prea știu, dar nu import așa cum femeia lui Cezar, zic, nu treb atînsă nici cu o floare, tot astfel femeia u superman yankeu nu trebuie atînsă de negru nici cu un zîmbet. Iar Mistress C lyn a fost insultată cu un fluerat admira

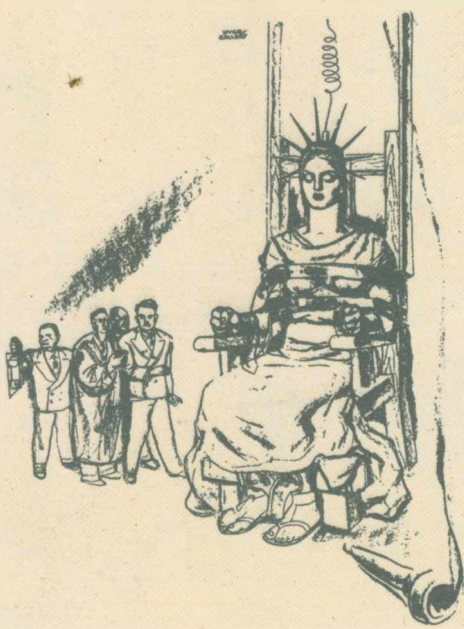
Îngrozitoarea crimă se cuvenea pedepe Nu zic!... Era poate mai bine ca pedeapsa fie dată de admirabila noastră justiție „liberă după chipul și asemănarea lumii n tre „libere“ Avem doar destule precede care ne fac să dormim liniștiți.

Așa a fost judecat Willie McGee și c damnat să fie ars în scaunul electric, pentru că avea vreo vină, ci pentru că negru. Așa au fost judecați și condam muncitorii Sacco și Vanzetti, numai și nu pentru că erau „roșii“. Așa au fost judec condamnați și executați soții Ethel și Lu Rosenberg.

Nu încapă deci urmă de îndoială că ju ția noastră l-ar fi condamnat fără doar poate pe negrul Till, pentru crima de „fluerat admirativ“ la vederea albei la Carolyn, tot așa cum, de altfel, l-a condam numai după spusa fiicei isterice a unui mier alb, pe negrul Smith, la muncă siln pe viață, pentru că, de la o distanță de de metri, se uitase la ea cu „intenții p verse, în priviri“.

Ei, dar ce vreți?...

J. W. Milam, eroul care, ajutat de Bry și de doi necunoscuți, l-a răpit în toiu nop pe Till din casa unui moșneag de 60 de ani, torturat, l-a legat cu sîrmă ghimpată, l-a d figurat smulgîndu-i ochii și sfîșîindu-i buz care „flueraseră admirativ“, și l-a arun apoi în apele rîului Tallachtchie, cu un f

ÎN LUMINA FAPTELOR

Cheste de aramă...

Protectoratul britanic Rhodesia, din Africa de Sud, e înzestrat cu vaste zăcăminte de cupru. Dar exploatarea acestor bogății n-a contribuit cu nimic la scoaterea din mizerie a populației băstinașe. De asemenea, din cauza tehnicii de securitate înepoate a exploatarea britanice din NciaŃga, se întâmplă zilnic grave accidente. Promisiunile de îndreptare făcute de autoritățile britanice au rămas pînă acum pe hîrtie.

Această stare de lucruri a dat loc la o amplă mișcare de protest împotriva jugului colonial și a lipsei de grijă față de muncitorii din mine. Deoarece aceștia au refuzat să mai lucreze, s-au adus puternice detașamente de represie ale poliției locale. Muncitorii au opus o dîrză rezistență, cînd detașamentele de poliție, sosind la mine, au făcut uz de bastoane de cauciuc. Peste trei sute de africani au fost arestați distrugîndu-se, de asemenea, în timpul tulburărilor, mașini și clădiri. Lucrul însă n-a fost reluat și astfel englezii n-au reușit să scoată arama din mine, ci cel mult... să-și dea arama pe față.

Unde-i America lui Columb?

La 12 octombrie, cu prilejul tradiționalei sărbătoriri a zilei lui Columb, guvernatorul statului New York, - Averell Harriman a declarat că „în zilele noastre Columb nu ar fi putut niciodată să pătrundă în Statele Unite din cauza restricțiilor de imigrație existente în S.U.A.”.

De fapt, în zilele noastre, nici n-ar fi fost nevoie să se deplaseze Columb pentru a descoperi America peste ocean, întrucît ar fi descoperit-o mult mai aproape - în Spania, Franța, Italia și Germania Occidentală, acolo unde S.U.A. își are bazele ei „strategice”...

Firul de păr în patru

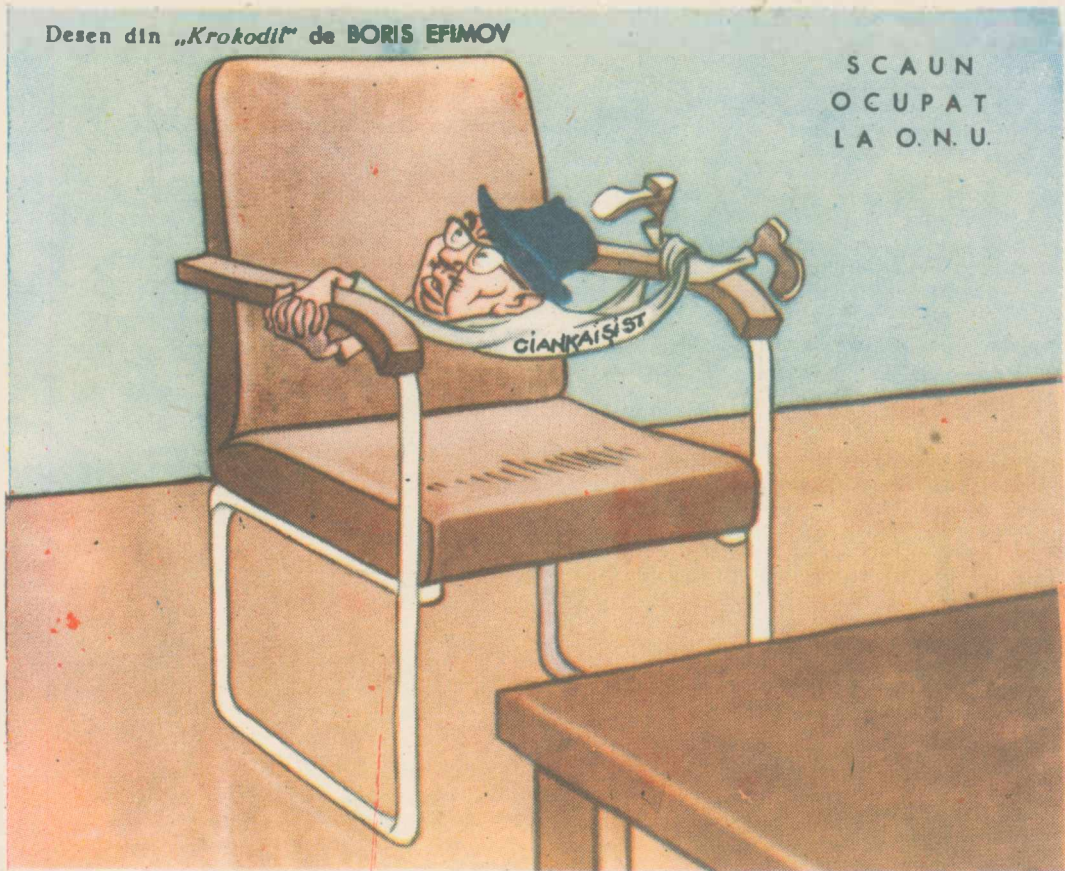
În S.U.A. a sosit de curînd un vapor cu lăzi îngrijit ambalate care conțineau produse din păr de porc, confecționate în Japonia; perii de haine, perluțe pentru curățat pipa, perii de dinți etc.

Această furnitură japoneză părea inofensivă pînă în momentul cînd cineva a ajuns la concluzia trasă de... păr, că perile cumpărate în Japonia sînt confecționate din păr de porc importat din „China Roșie”. Considerînd că embargo-ul practicat de S.U.A. față de R. P. Chineză ar fi fost în felul acesta încălcat, s-a pornit o intensă campanie împotriva Japoniei, cerîndu-se să prezinte scuze pentru această încălcare, de asemenea

s-a retras licența de export comerciantului japonez bănuît a avea legături cu piața chineză, iar alte firme japoneze au fost amenințate că-și vor pierde licențele dacă - după cum a anunțat radio Tokio - „se vor ivi suspiciuni că materiile prime din care sînt fabricate produsele lor sînt importate din R. P. Chineză”.

Și tot acest stupid scandal internațional, dovedind cine are interesul, să invenineze relațiile internaționale, continuă. Se despică firul de păr în patru, dar nu fără scop. Și nu fără efecte vizibile, așteptorii la încordarea internațională, cînd e vorba de păr nu-și schimbă nărvul.

Desen din „Krokodil” de BORIS EFIMOV

ÎN ȚĂRILE CAPITALISTE

- De ce nu mi-ați publicat de atîta timp articolul despre greve?
- Nici o nenorocire!... grevele se țîn lanț!

Desen de LUIGI

de plug atîrnat de picioare, este unul din glorioșii noștri veterani, care și-au însușit meseria în războiul din Coreea.

Este limpede atunci că imensa și oribila crimă în acest proces nu este imputarea care li se aduce clienților mei - ci faptul că s-au găsit oameni nevrednici de numele de yankeu, care l-au trimis în judecată.

Domnilor jurați!

Nu vă lăsați influențați de indignarea stîrnită în lumea întreagă de crima pe care o judecați. Nu vă lăsați impresionați de gîndul că cei mai reușiți reprezentanți ai artelor, științei și culturii universale vor înflera sentința de achitare pe care o reclamă vechile și nobilele noastre tradiții, și pe care va trebui s-o dați în unanimitate.

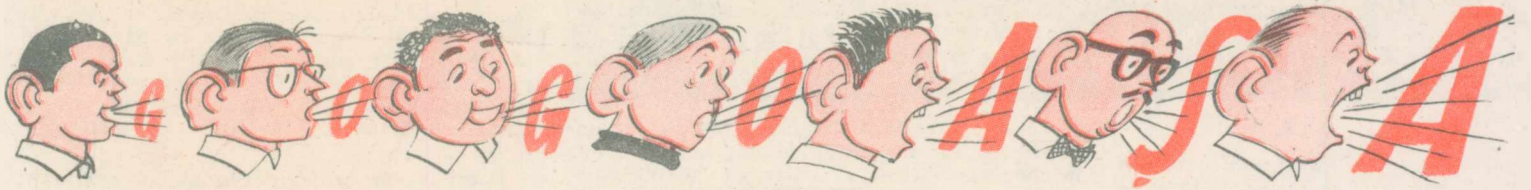
Gîndiți-vă mai ales că vocea dv. este astăzi „Vocea Americii”.

Gîndiți-vă că sînt în joc sfințele libertăți republicane și democratice care ne asigură dreptul de a conduce „lumea liberă”. Gîndiți-vă că „strămoșii noștri s-ar răsuci în mormintele lor, dacă ați pronunța un verdict de vinovăție împotriva albilor”.

EPILOG

Primul jurat a scos din buzunar verdictul care l-a scos pe acuzați basma curată. Și l-a citit în aplauzele și ovațiile delirante ale Ku Klux Klan-iștilor din sală. Negrii au scăpat cu fuga de urmările entuziasmului dezlănțuit. Martorii s-au refugiat nu se știe pe unde, de teamă de a nu fi uciși pentru că au spus exact ce au văzut și ce-au auzit.

Sentința n-a deranjat deci nici un oșior al strămoșilor din mormînte. Și nici Till nu s-a răsucit pentru simplul fapt că n-are mormînt...

de ȘTEFAN HORIA

- Tovarășe Suclu, începu Inginerul Mănescu, șeful de sector. E vorba să punem în fabricație piesa asta, căreia îi vom spune „scoica”, pentru că într-adevăr arată ca o scoică deschisă! Uită-te bine la schiță, ca să-ți dai seama că nu e lucru ușor! Așa... Acum, spune-mi ce părere ai. Te-ai încumeta să încerci un prototip?

Maistrul privi schița cu atenție, se scărpină cu un deget în creștetul capului și, după ce murmură ca pentru sine câteva aprecieri, rosti:

- Să încercăm!

Așa că, fără altă vorbă, el preluă lucrarea, ca s-o studieze mai în amănunt, iar inginerul - șeful de sector - se întoarse în cabina lui, ca să telefoneze inginerului - șeful de uzină - că se pot începe pregătirile la turnătorie.

Cam la vreo săptămână după această întâmplare, maistrul Suclu se apropie de cabina șefului de sector.

- Asta e! rosti el, întinzând inginerului prototipul.

Inginerul Mănescu sări în sus.

- A reușit, va să zică! izbucni el. Uraaa! Sintem cei mai dibaci meșteri din țară! Nimic nu s-a încumetat să fabrice „scoica” până la noi! Îți dai seama ce am realizat? și, plimbându-se către maistrul, cu ochi strălucitori: Vom fi premiați, tovarășe Suclu, a noastră e victoria!

- A noastră, dacă spuneți dumneavoastră! rosti bătrînul meșter.

Dar inginerul - șef de sector - nu mai auzea nimic. Repezindu-se la telefon, el formă un număr și strigă triumfător:

- Alo! Tovarășul inginer-șef? Am onoare să raportez: Cu începere de azi, uzina noastră produce „scoici” pe baza aliajului special C 11...

Directorul adjunct al uzinei voia să între, Inginerul-șef voia să iasă, așa că se ciocniră în prag și fiecare se alese cu câte un cucuț. Directorul adjunct era gata-gata să scape o înjurătură, dar când Inginerul-șef exclamă fericit: „Închipuți-vă, tovarășe director, producem „scoici”! el își lipi palma de cucuțul în formație și, uitînd că voia să spună ceva urit, exclamă uluit: „Scoici C 1”?

- C 1! Poftim un exemplar! și Inginerul-șef îi întinse prototipul bătrînului maistru.

- Asta e minunat! strigă adjunctul. Și, smulgînd piesa din mîna Inginerului-șef, o privi cu ochi lacomi pe toate părțile, apoi, fără să mai spună o vorbă, o luă la fugă către propriul său birou.

- Alo! Alo! Uzinele „Avîntul Metalic”? Cu tovarășul director Popescu... Tu ești, Popescu?... Veste mare! Fabricăm „scoici”! Da, „scoici C 1”! Dacă-ți dau? Ție, măi? Cite ai nevoie? O sută, două, trei, cinci... Cite? O mie? Fie și o mie! Dar numai pentru tine! Fă imediat o cerere de repartiție la minister! Noroc! Nu, nu mai am timp!... Alo! Uzinele „Oțelul Rapid”? Cu tovarășul director...

- Dar ce-i cu cucuțul ăsta pe fruntea dumitale, tovarășe inginer-șef?

- Am ciocnit aldămașul, tovarășe director! Trăim o mare sărbătoare! „Scoici C 1” este în fabricație!

Directorul-plin sări în picioare:

- Sărbătoare spui? E un eveniment în viața uzinei noastre, tovarășe inginer-șef! Și directorul strînse mîna bărbatului dinaintea sa, cu ochii strălucind de emoție. Uite ce e, rosti el imediat după aceea. În timp ce eu vorbesc cu ministerul, dumneata convoci colectivul de redacție al gazetei de uzină și prelucrezi popularizarea realizatorilor! Da, da, chiar acum! Alo... cu tovarășul director general... Cu respect, tovarășe director general...

Adjunctul tocmai dădea să intre la director, iar Inginerul-șef dădea să iasă. Ciocniră un nou aldămaș și apoi fiecare își văzu de drum, în culmea fericirii și cu câte două cucule, simetric dispuse de o parte și de alta a frunții. În receptor, tovarășul director-plin continua în extaz:

- Nici! discuție, tovarășe director general... Am un exemplar pe masă... Adus chiar acum de adjunctul nostru... O bijuterie!... „Scoica”, nu adjunctul!... Ba și adjunctul, ha, ha, ha!... Îmi șoptește că a și primit comenzi pentru câteva mii de bucăți!... Când le-am realizat?... La noi se lucrează, tovarășe director general, la noi nu se face zarvă... Cite credem că putem livra pînă la sfîrșitul anului? Un moment...

- Spuneți 15.000! șopti adjunctul, cu neastîmpăr.

- 20.000! strigă directorul-plin în receptor. Și închise aparatul, radios. Îți dai seama că vom fi evidențiați pe țară?

- Bineînțeles că-mi dau seama! Numai să se șină beneficiarii de cuvînt, să vină să-și ridice marfa la timp! Altfel, riscăm să rămînem cu magazia blocată!

Tovarășul Brezoiu, primul redactor al gazetei de uzină, era leoarcă de transpirație, dar nu se oprea o singură clipă din scris. Plimbîndu-se prin cameră, într-o neastăpînită agitație, tovarășul inginer-șef îi dicta:

- Istoricul problemei... lupta pentru realizarea aliajului... eforturile colectivului de conducere... prima șarjă C 1... prima „scoică”... prima probă... prima comandă... prima uzină! Să bagi articolul în primul număr al gazetei noastre.

- ...primul număr! Dar... fiindcă veni vorba: la cit se ridică producția de „scoici” în momentul de față?

- Ce mai întrebă! La zece de mii!

Primul număr al gazetei de uzină. Pe prima pagină, primul articol, scris de primul redactor, la prima inspirație:

O MĂREȚĂ REALIZARE A TEHNICIENILOR NOȘTRI

De multă vreme se simțea nevoia unei piese care... Încă din prima lună... De cum s-a luat inițiativa, conducerea a sursănit... Sau remarcat îndeosebi... În momentul de față sărbătorim realizarea a 50.000 „scoici”... etc, etc, etc...

Tovarășul director general închise mapa.

- În altă ordine de idei, tovarășe ministru! după cite mi se comunică, colectivul uzinelor „Motorul Nou” dispune de un stoc de citeva zece de mii de piese, pe baza aliajului C 1.

- Citeva zece de mii?

- Așa cel puțin îmi spunea directorul, ieri, la telefon...

Tovarășul ministru își privi colaboratorul cu curiozitate:

- Ar trebui să le mai facem o vizită tovarășilor noștri de la „Motorul Nou”...

- Toată ziua am fost asaltați de cere-rile de repartiție venite de la uzinele din întreaga țară... Se vede că tot cei de la „Motorul Nou” i-au încunostințat...

Tovarășul ministru își consultă carnetul.

- Bravo lor!... Atunci, mîine, la ora 11, mergem să-i felicităm... De acord, tovarășe director? - și zîmbi ciudat.

- De acord!

- Tovarășul adjunct! Să vină imediat pînă aici! Și tovarășul director-plin își tamponă fruntea.

- M-ați chemat, tovarășe director?

- Da. Tovarășul ministru ne vizitează mîine uzina... Vine să ne felicite pentru cele 50.000 de „scoici”... Să ne felicitete!

- 50.000 de bucăți? De unde au ieșit 50.000, păcatele mele! și adjunctul, galben ca turta de ceară, se prăbuși într-un fotoliu.

- Oare nu dumneata în persoană ai intrat ieri, aici, la mine, ca o furtună? izbucni directorul.

- Nu eu, tovarășe director... Tovarășul inginer-șef! Eu știam de 15.000... De unde diferența?

- Da, diferența, tovarășe inginer-șef! - Gazeta de uzină e vinovată, tovarășe adjunct! Eu n-am dat cifre! De unde au apărut cifrele?

- De unde au apărut cifrele, tovarășe Brezoiu, de unde au apărut cifrele?

- Dar, tovarășe inginer-șef...

- Nici un dar! Ministerul a fost dezinformat! Dumneata și șeful de sector răspundeți! Răspundeți!

- Răspundeți, tovarășe șef de sector! Dumneata și maistrul! strigă tovarășul Brezoiu. Ne jucăm cu zecele de mii de piese? Îți dai dumneata seama ce înseamnă să anunți!...

- Nu-ți dai seama, tovarășe Suclu, asta e-nu-ți dai seama! S-a dus dracului premiul nostru! Dumneata n-ai nici cincizeci de „scoici” și anunți cincizeci de mii! Cincizeci de mii! Îți dai seama ce înseamnă cincizeci de mii?

- Cincizeci? se scărpină în cap bătrînul maistru cu o licărire de umor în priviri... N-am nici cincisău bucăți!...

- Nici cincisău? izbucni șeful de sector... căruia nu-i ardea de glumă. Poftim! Iată ce înseamnă să exagerezi! Te-ai dus pe copcă, meștere! Ai să răspunzi față de tovarășul ministru!

- Am să răspund, taică, am să răspund!

Tovarășul ministru se opri lângă mașina maistrului Suclu și, după ce dădu mîna cu el, îl întrebă încet, făcîndu-l aproape imperceptibil cu ochii:

- Ia spune, meștere, cine a umflat go-goșa asta într-un asemenea hal?

Bătrînul maistru aruncă o privire grupului de directori și ingineri care, opăriți, stăteau ceva mai la o parte, vorbind cu directorul general din minister.

- Să vedeți, tovarășe ministru, șopti el, întorcînd la fel de discret clipirea din ochi. Eu, în 16 ore, am făcut cincisău bucăți. Ei, în numai o oră, au pus pe hirtie încă patru zerouri!... Or, toată lumea știe că zerourile nu înseamnă nimic... Poți să ceri culva mai mult decît nimic pentru o oră de flecăreală? Cincizeci de mii or să fie ele. Dar peste trei luni, atunci, însă, or să apară la ziar numele celor care le-au făcut, nu ale celor care s-au lăudat cu ele... Și n-are să fie mai bine?

Epigrame

Tovarășilor Silviu Iosifescu și Vera Călin, criticii literari, autorii comediei „Furtuna în cancelarie“.

*Piesa voastră, dragii mei,
Are șanse foarte mari
C-ați scăpat, dintr-un condei,
De doi critici literari.*

Buletinul Meteorologic prevede uneori vremea cu foarte multă „aproximație“.

*Mă întreb și eu, desigur logic:
(Fără-duce vreun aport)
E buletin meteorologic
Sau... buletinul Pronosport?*

Unel bufetiere de restaurant, care, deși are cîntar la dispoziție, dă porțiile după ochi, greșind totdeauna în minus.

*Cîntarul ea nu-l folosește
(Și n-o convinge să tragă cu tunul)
Doar „după ochi“ ea cîntărește
Însă mereu... închide unul!*

S. R.

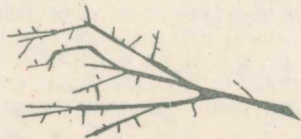
Centrofarmul care are prea puține unități de optică medicală, din care cauză comenziile aglomerate se rezolvă cu întârziere.

*Lentile, rame, au firește
Pentru vedere sau de soare,
Un singur lucru le lipsește:
Ochelari pentru răbdare.*

Cercul de stat din București, care vinde bilete mai multe decît locuri, provocînd nemulțumirea spectatorilor.

*Aoști acolo vreo cîțiva dresori
Care-mblînzesc pe tigri deseori.
Dar ei nu pot un fapt esențial
Să-mblînzească spritele-n... stal.*

I. Rodin

SFATURI PENTRU GOSPODINE

de SADI RUDEANU

Pentru a veni în ajutorul tinerelor gospodine am socotit necesar să publicăm această rubrică de sfaturi care pot fi utile în unele cazuri.

1. Dacă observați că imediat după căsătorie soțul dumneavoastră nu prea are poftă de mîncare, nu chemați doctorul. Cumpărați-vă o carte de bucate.

2. Dacă două gospodine, care fac bucătăria în comun, vă spun, una din ele, că la ea o butelie de aragaz durează o săptămîină, iar cealaltă că la ea butelia durează trei luni, să știți că prima are și serviciu.

3. Este preferabil să nu cereți unei gospodine rețeta de la o tortă care v-a plăcut la ea, pentru că, deși vă va da-o cu mare plăcere, torta dumneavoastră n-o să iasă niciodată ca torta ei, întrucît nici rețeta pe care v-a dat-o nu e la fel cu aceea pe care o folosește ea.

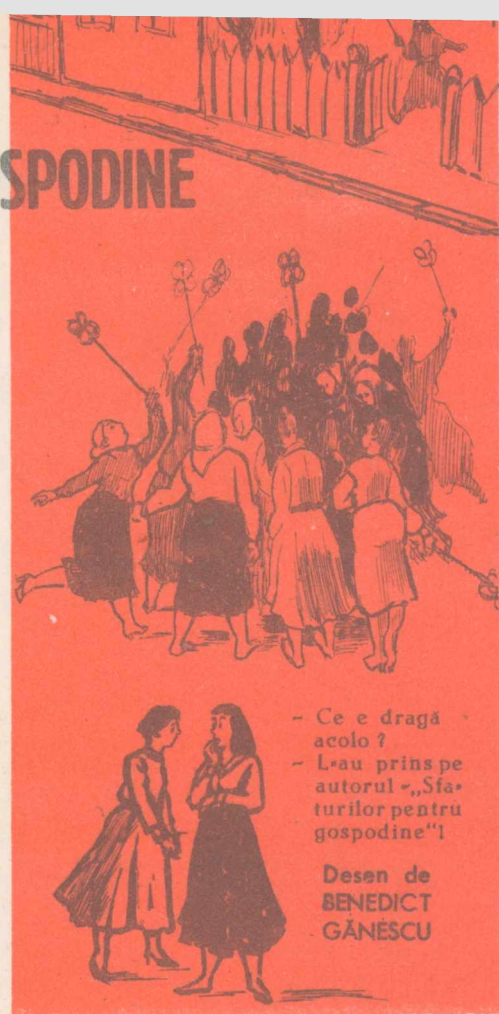
4. Duminică, cînd soțul dumneavoastră e liber, să nu-l trimiteți în piață pentru că o să înceapă să aibă ședințe și duminică.

5. Dacă o vecină are obiceiul de a se lauda în prezența soțului dumneavoastră, cu bucatele pe care le gătește ea soțului ei, să nu faceți la fel. Întrebați-o numai, ca din întâmplare, de cînd suferă soțul ei de ficat.

6. Să nu vă întrebați niciodată soțul, după fiecare fel de mîncare: „Ți-a plăcut? A fost bun?“, pentru că în felul acesta se obișnuiesc să mintă și cel mai einstiti bărbați.

7. Dacă într-o zi soțului dumneavoastră nu-i place nimic din ce i-ați pregătit, să știți că nu-i de vină friptura dumneavoastră, ci „salata“ de la birou.

8. Dacă soțul dumneavoastră are o mîncare preferată, pe care dumneavoastră nu o puteți suferi, procedați în felul următor:

- Ce e dragă acolo?
- L-au prins pe autorul „Sfaturilor pentru gospodine“!

Desen de
BENEDICT
GĂNESCU

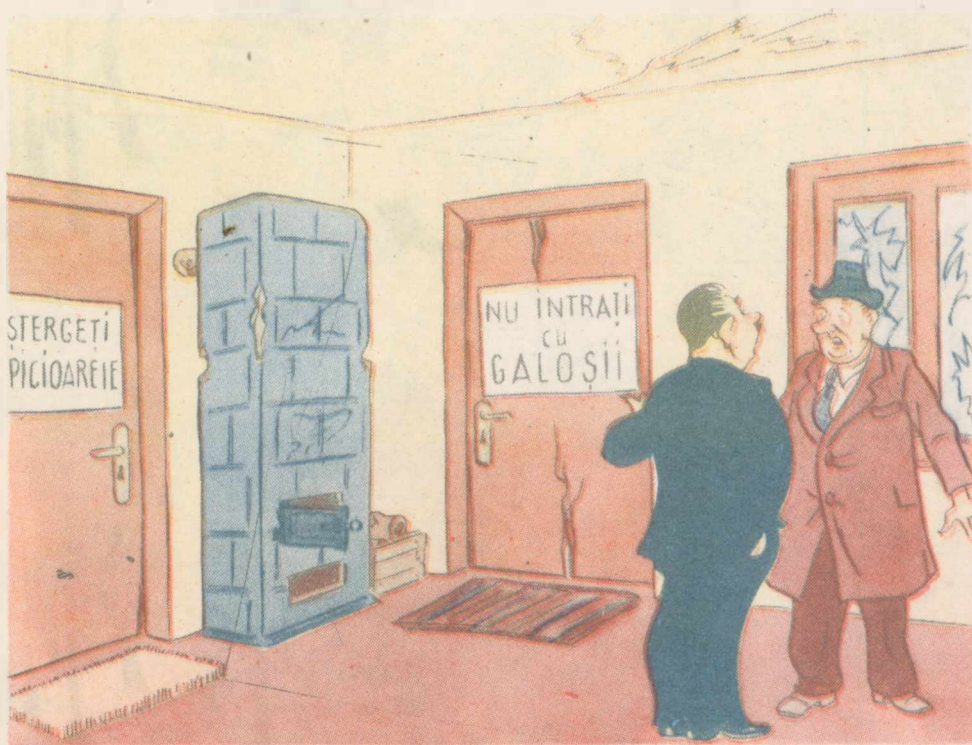
timp de o lună, preparați-i zi de zi, mîncarea lui preferată, și după aceea n-o să v-o mai ceară toată viața.

9. Cînd mergeți la restaurant, să nu-i spuneți soțului dumneavoastră să-și aleagă feluri de mîncare din cele pe care le gătiți și dumneavoastră acasă, pentru că bucatarul face meseria asta de douăzeci de ani.

10. Dacă soțul dumneavoastră bagă de seamă întotdeauna ziua în care ați făcut curățenie, înseamnă că trebuie să faceți curățenie mai des.

În unele întreprinderi se observă o slabă preocupare pentru măsurile de luat în vederea iernii.

„PREVEDERE“

Noi nu lăsăm lucrurile în ultimul moment! De aceea am luat din timp măsuri în vederea iernii.

Desen de FRED GHENĂDESCU

Pe pasionatul vânător îl prinsese noaptea și ploaia în inima pădurii. Și bărem să fi vânat ceva. Nimic. Îl urmărise ghinionul. Ud learcă și supărat foc, Nae Gogonea, secretarul sfatului popular raional, hotărî să se grăbească către casă. Se lăsase frigul nopții de toamnă. Secretarul mergea gînditor, cînd deodată undeva, în apropiere, auzi lătratul unui cîine. Se opri și înălța capul. Ca la o bătaie de pușcă, zări înaintea sa lumina palidă a unui ochi de geam.

„Trebuie să fie vreun sat - gîndi secretarul. Poate găsesc o casă de oameni să mă adăpostească. Mă odihnesc puțin și pînă stă ploaia, îmi usuc hainele...”

Gogonea grăbi pasul. Ajunse și spre surprinderea sa nu găsi chiar un sat, ci doar cîteva case înghesuite unele în altele, la marginea pădurii. Bătu la poarta celei cu geamul luminat. Cîinii îl simțiră și îl și luară în primire. Lătrau de mama focului. Un om se ivi în crăpătura ușii:

- Cine e?

- Oameni buni! Dă-te mai încoap', bade, să te rog ceva...

În curte se auzi un „marș de aci, potaie”, apoi un scheunat și pașii omului trîșiți prin noroi. Acesta deschise poarta.

Cînd află despre ce-i vorba și-l văzu pe vînătorul din fața sa ud learcă, îl pofti bucurios înăuntru.

În casă era cald. În lumina lămpii, Gogonea dînd cu ochii de fața omului care îl primise și care părea cam supărat, avu o ușoară tresărire. Îl mai văzuse undeva pe bărbatul acesta înalt, spătos și cu mustăți mari răsucite? De bună seamă că da, dar nu-și putea aminti unde și cînd.

Musafirul fu ospătat și poftit într-o cameră alăturată să se odihnească peste noapte. Acesta nu se lăsă mult rugat să rămîna noaptea acolo și primi.

Rămăs singur, Gogonea se dezbracă. Își puse hainele să se usuce lângă soba caldă, în țară trosneau vreascurile. Își șterse cu grijă pușca și cartușiera. Constată cu părere de rău că ploaia îi umezise toate cartușele. „Dacă-mi ieșea vreo dihanie în cale, chiar că n-aveam cu ce s-o tratez” - se gîndi secretarul. Apoi făcu lampa mică și se întinse pe pat. În cameră plutea un miros plăcut de gutul și levănțică.

Trecu așa un timp, dar Gogonea nu putea să adoarmă. Stătea cu minile sub cap și se gîndea unde îl mai văzuse pe omul acesta care-l găzduise. Se ferise să-l întrebze la masă că să nu dea cumva greș și să se facă de ris. Și totuși... Totuși îl întilnise undeva. Cu siguranță că da. Nu îi ieșea din minte fața aspră a omului, supărăcioasă și încrunțată. Aceeași față schimonosită, cu aceiași ochi micșorați și cu o umbră de răutate în ei, îl mai privise pe Gogonea undeva. Dar unde? Și cînd?

Ah! Da! Acum un an. La sfat. Omul acesta venise la sfatul raional să ia o aprobare pentru a-și cumpăra niște grinzii. Și chiar la secretar venise. La el, la Gogonea. Și Gogonea l-a refuzat. Cîț se rugase săteanul de el, dăr degeaba. Supărat foc „că-l deranjează toți cu fleacuri”, l-a aruncat cîteva cuvinte în față și l-a dat pe ușă afară. Da, da, chiar acesta e cetățeanul. Gazda de dîncolo. Gogonea se gîndi că omul de aceea se arătase supărat, că-l recunoscuse în casă la lumina lămpii. Mai știți?

Cum stătea așa, furat de gînduri, secre-

tarul auzi cîinele de afară lătrînd, apoi cineva bolborosînd în curte, pași bătuți în tindă și ușa scîrînd. După o clipă desluși în camera de alături, următoarea convorbire, în șoaptă:

- Sara bună, nea Dumitre! Ce? Auzii că ai pus mina pe el.

- Da. A dat dumnezeu...

- Și acu' unde e?

- E dîncolo. De-ala te-am chemat, să ne sfătui ce să facem cu el.

- Păi ce să facem cu el?

- Să-l tăiem, mîine-n zori. Cît rău mi-a făcut mie porcu' asta...

- Bině, nea Dumitre, îl tăiem, cum de nu. Eu am cuțit mare, bun. Mă duc să-l iau. Dar ne trebuie și frînghie. Asta n-am. Poate ai dumneata...

- Am dîncolo. Să terminăm cu el odată.

Atît a putut să audă Gogonea și-l cuprînsese amețeala. Nu era nici o îndoielă că despre el vorbise. Iată că țăranul îl ținuse minte de acu' un an de cînd l-a dat afară pe ușa biroului. Iată că astă-seară îl prinsese în capcană și se hotărîse să se răzbune. Și el, Gogonea, ce putea să mai facă acum? Să fugă? Pe unde? Ferestrele aveau grații de fier. Să se apere cu pușca? Ehe! dacă nu i se udau cartușele! Dar așa?

Ușa camerei se deschise încet. De spaimă, secretarul își trase pătura peste cap. Simți că-i rămăseseră picioarele afară. Printr-o ruptură a păturii, văzu cum gazda, cu trupul său mătăhălos și greu, pășește în vîrfurile picioarelor și se duce către perețele din fund. De acolo, de după niște haine, ia din cui o frînghie și se îndreaptă cu ea spre patul lui Gogonea. Acesta tremura ca varga. Răsuflarea îi se tăia și inima îi bătea cu putere. Țăranul se aplecă să-l vadă dacă a adormit și atinse pătura cu mina. În clipa aceea Gogonea sări ca ars.

- Stai, tovarășe Dumitre, nu te repezi! Zău că-mi pare rău... Dar ce să fac. Am fost și eu prins cu treburi... Dar n-am vrut, crede-mă... Ai milă!

Țăranul îl asculta privindu-l mirat.

- Ce milă, tovarășe? Întrebă el nedumerit. Venisem să te acopăr că te dezveliseși la picioare...

- Zău că-mi pare rău!

- De ce, tovarășe?

- Ah! Las-că știți prea bine. Te-am dat atunci pe ușă afară de la sfat, că nu am vrut să-ți rezolv cererea. Recunosc că e un prost obicei al meu de a mă purta așa cu oamenii, dar n-o să se mai întîmple... Te rog să mă crezi...

- La care sfat? Cînd?

- Anul trecut cînd ai venit să-ți aprob să-ți cumperi grinzii pentru casă. Și eu... Și eu m-am supărat...

- A, dumneavoastră sînteți tovarășul de la sfatul raional? Zău, că nu v-am recunoscut! V-ați schimbat tare mult. V-ați mai îngrășat. Eu, zău, vă și uitasem...

- Eu sînt secretarul. Da, eu sînt... răspunse Gogonea nedezlipindu-și ochii de pe frînghia din mina țăranului. Dar pe cine umblați să tăiați?

- Porcui meu, tovarășe, bată-l vina să-l bată! Mi-a fugit mai de mult de-acasă și în seara asta l-am prins. Dădea tircoale curții. L-am ademenit și l-am băgat într-o odăie neterminată de lângă casă. Am chemat un vecin să-mi ajute să-l tăiem... Iar în privința grinzilor, n-aveți grijă că tot le-am luat eu. Mi le-a aprobat înlocuitorul dumneavoastră cîț ați fost în concediu. Ce om cumsecade!

- Va să zică despre porc era vorba? Întrebă cu tremur în glas secretarul.

- Destgur, întări vecinul care se ivise în pragul ușii și ascultase și el convorbirea. Hal să mergem, nea Dumitre!

- Noi ne ducem, că avem treabă. Noapte bună, tovarășe secretar!

Gazda ței. Gogonea nu răspunse. Dădu numai aprobator din cap. Îi ardeau obrazii și i se pusese un nod în gît. Se simțea cu musca pe căciulă. Într-un tîrziu, auzi alături risete. Gazda povestise ceva vecinului. Acesta incheie:

- Dacă ția făcut așa, nea Dumitre, și te-a dat afară, înseamnă că și al de dîncolo e un fel de porc... Nu-i nimic, o să-i prindă bine... Dacă mai rămîne pe mîine, îl poftim la niște cîrnați...

FLORIAN GRECEA

Desen de BENEDICT GĂNESCU

Ediție Specială

Factorul Lupu Ion (Oficiul „Filtmon Sirbu” - reg. Galati) nu distribuie ziarele la timp, întrucât se ocupă mai mult de lăutărie.

Gestionara chioșcului nr. 14 (Hala Tratan) refuză să vândă „Urzica” din otrăvire.

Ce filme să vedem

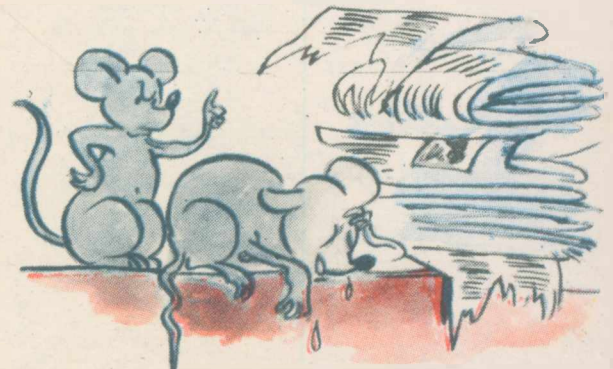
- De ce se bucură lumea? Vine mireasa?
- Nu, vine lăutarul! Vom primi ziarele, în sfârșit!

DIFUZAREA PRESEI.

GESTIONARA: - Nu pun mâna pe ea... că mă înțepă!
CLIENTUL: - Deschide-o la pag. 13 și ai să vezi că te-a înțepat fără să pui mâna pe ea.

Deoarece comuna Nușeni (reg. Cluj) n-are difuzori voluntari, ziarele zac în sertarele sfatului popular local cu zilele.

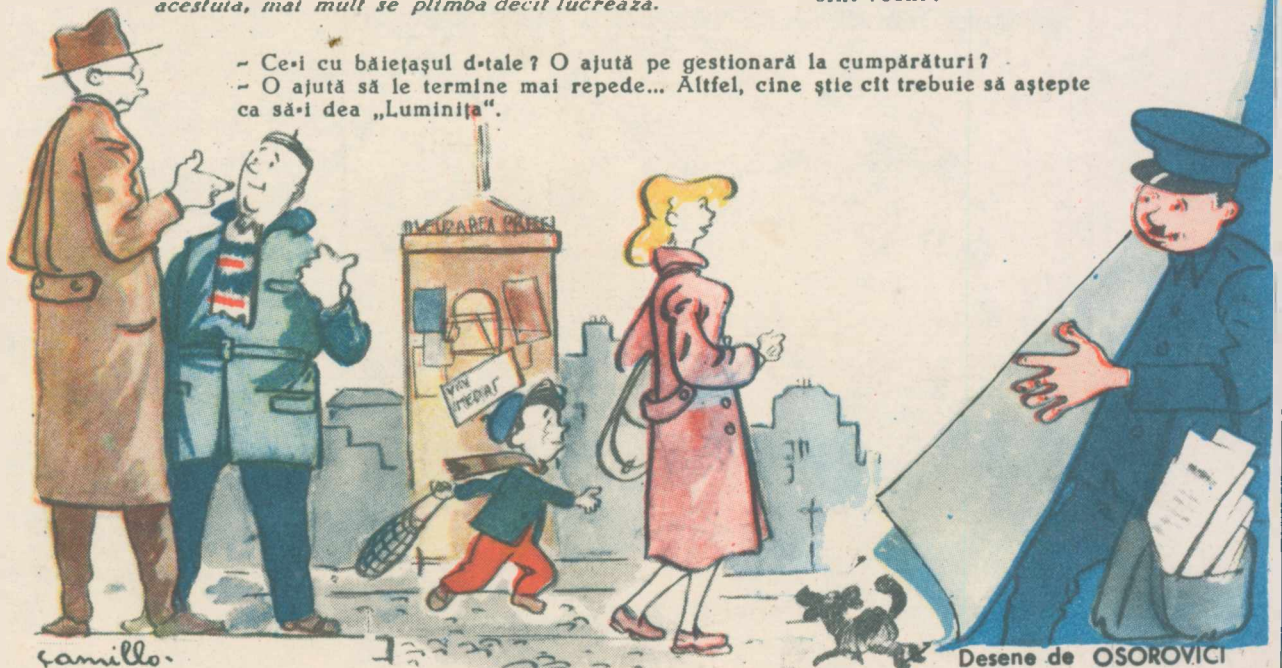
ȘORICELUL PRUDENT (către șoricelul neascultător): - Ți-am spus să nu măninci din ziarele astea: sint vechi!

În unele locuri - cum e Direcția tehnică a radiodifuziunii - revista „Știință și Tehnică” nu ajunge în mâinile abonaților.

În orașul Cîmpia Turzii nu există decît un singur chioșc pentru difuzarea presei; gestionara acestuia, mai mult se plîmbă decît lucrează.

- Ce-i cu băiețașul d-tale? O ajută pe gestionară la cumpărături?
- O ajută să le termine mai repede... Altfel, cine știe cît trebuie să aștepte ca să-i dea „Luminița”.

Desene de OSOROVICI

RODICA TOTH

Samilo.

„AȘTEAPTĂ-MĂ” - e o tragedie ce rulează în satul Steierdorf, raionul Oravița, reg. Timișoara. În rolul victimei apare tov. Gheorghe care și astăzi mai așteaptă revista „Știință și Tehnică” la care s-a abonat. Hohotele de plîns îi zguduie și pe ceilalți eroi ai dramei fără să-i zguduie însă și pe tovarășii de la oficiul poștal în localitate. Pe viitor recomandăm filme mai optimiste pentru... Difuzare, și măsurile de rigoare.

„TINEREȚE ZBUCIUMATĂ” - se află în orașul Craiova. Rolul tinărului zbuciumat îl interpretează elevul Sirbu Gheorghe la Școala M. C. C. Craiova, care pe 10 iulie și pe 10 august nu a primit nici un număr al ziarului „Scintila Tineretului” la care era abonat. Eroii negativi, deși au roluri principale, rămîn totuși în umbră... Cu toate acestea filmul merită să fie recomandat spectatorilor, atrăgînd atenția, însă, că rulează fără... jurnale, reviste și alte publicații.

„SUFLETE ÎMPIETRITE” - se găsesc pe ecranele orașului Tulcea. Sintem obligați deزمینتی zvonul că rolul principal l-ar juca factorul poștal Stolan din a cărui mază se crede că presa n-a fost distribuită trei zile. Nu el este vinovat, deoarece cînd trebuia să fie erou... a fost bolnav, așa că rolul său a fost jucat de tov. Diaconu, șeful serv. de expl. al P.T.T.ului local, care n-a găsit de cuviință să dea omul în loc pentru distribuția presei, dovedind astfel un veritabil suflet împietrit. Se aude că în curînd va juca în seria a doua a filmului care va purta titlul: „Suflete nemîngiate”... Îi dorim succes!

„ȘCOALA CURAJULUI” - ține rula în curînd în regiunea Cluj, raionul Iliabău, comuna Surduc. Avînd în vedere caracterul educativ al acestui spectacol, sint invitați să-l vizioneze și tovarășii de la centrul raional al difuzării presei deoarece - gurile rele spun - sint lipsiți de curaj cînd este vorba să străbată cei 9 km pînă în comuna Surduc pentru a aduce presa zilnică și nu cu o lună întîrziere cum s-a întîmplat. Dacă tovarășii nu vor avea curajul respectiv pentru ca să ajungă la începutul filmului, să nu fie nerăbdători: filmul rulează în continuare...

„INCERCAREA FIDELITĂȚII” - are un succes colosal în orașul Baia Mare unde ziarele sint distribuite după 22 ore de la primirea presei. Eroii sint deocamdată necunoscuți, fiind la primul lor film. Și probabil la ultimul... Depinde cît de fideli vor rămîne primei lor încercări...

„DRAGOSTEA UNEI FEMEII” - se poate vedea la chioșcul D. C. D. E. P. din gara Fetești, avînd ca interpretă chiar pe gestionara chioșcului amintit. În afară de joc, impresionant în acest film este decorul umbru, murdar, ornateat cu ziare și reviste vechi care n-au fost distribuite la timp. Problema dragostei rămîne totuși nerezolvată, ea necesitînd o completare în care să se observe intervenția părinților (în cazul cîna chioșcul D. C. D. E. P.-ului se va dovedi că nu-l complet... orfan).

„O NOAPTE DE AMINTIRI” - va începe să ruleze începînd de săptămîna viitoare pe toate ecranele Direcției Centrale a Difuzării Presei. Acest film va putea fi înlocuit (credem) doar prin „Puterea dragostei” cu care D. C. D. E. P.-ul va trebui să atragă simpatia spectatorilor... În caz contrar (se bănuiește) la cererea publicului va fi reluat filmul „Zilele minții”, - care (sintem siguri) va atrage după sine „Căderea Emiratului”... Pînă atunci ne mulțumim cu „Marile speranțe”

LEGĂTURA CU MASELE,
TOVARAȘI, LEGĂTURA CU
MASELE, PE PRIMUL PLAN!

Unele toruri nu dau atenția cuvenită primirii în audiență a cetățenilor.

● Într-un articol publicat în „Urzica” nr. 12/136 din 30 iunie 1955, s-au criticat unele abateri ale tovarășului Dușescu Marin, director al S. M. T. Sighișoara, precum și atitudinea nejustă a acestuia față de tovarășii săi de muncă. La această sesizare am primit trei răspunsuri. Astfel, tov. Dușescu Marin, personal vizat, ne scrie că toate afirmațiile noastre sînt juste. Nejust - scrie el în continuare - e că l-am criticat!

Al doilea răspuns îl trimite tov. Banyai Arpad, șeful serviciului S. M. T. al regiunii Stalin. Tov. Banyai, însă, nu e de acord cu tov. Dușescu. Tov. Dușescu zice: „Este adevărat, dar...” Tov. Banyai zice: „Nu este adevărat” - și fără dar. O fi știind mai bine tov. Banyai, care nu e în cauză și respinge, decît tov. Dușescu care este în cauză și recunoaște.

Ce ne facem însă că, iată, vine Ministerul Agriculturii și Silviculturii și ne spune clar: tov. Dușescu este vinovat, el fiind sancționat cu retrogradarea pe timp de două luni. Ce ne facem, tovarășe Banyai? Te pomeniți că mai faci o „cercetare” - ca și prima - și ne scrii iarăși că ne-am înșelat.

Tov. Banyai Arpad, de la serv. S. M. T. al regiunii Stalin, își închipule probabil că, din confortul biroului său, are dreptul să cocoloșească fapte semnalate prin presă și să trimită răspunsuri de mintuală, văzîndu-și mai departe de mișcarea hîrtiilor din sectorul său. Așteptăm din partea tov. Banyai și o altfel de mișcare: pe teren... Și, mai ales, pe o linie justă.

Răspunsuri FORMALE

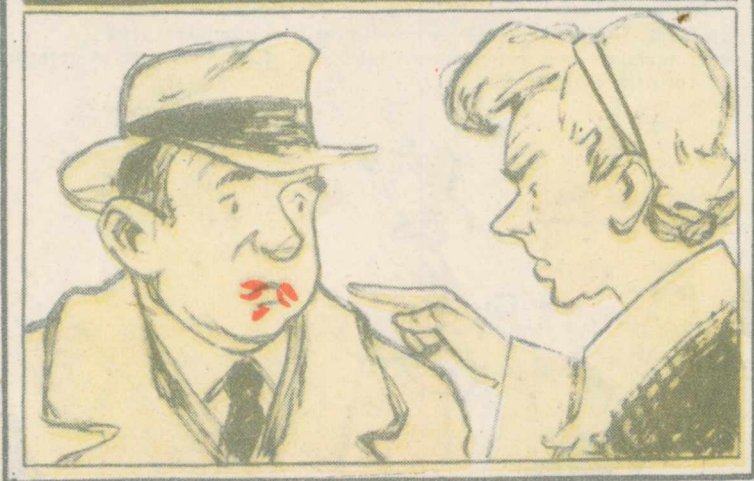
● Primind scrisoarea unor locuitori din Ghelar prin care ni se atrăgea atenția cu privire la atitudinea birocratică a Comitetului executiv al Sfatului popular comunal care a început de aproape cinci ani construirea unui grajd, rămas neterminat pînă în prezent, revista noastră a inserat la rubrica „Dragă Urzico” sesizarea semnată de locuitorii din Ghelar cu griță pentru animale.

Răspunzînd acestei sesizări, Sfatul popular al comunei Ghelar arată că lucrarea grajdului ar fi putut fi terminată în august 1955, dar din lipsă de materiale (țiglă) nu s-a putut respecta angajamentul. Noi compătimim din toată inima acest for, care, închipuiți-vă, de cinci ani caută și nu găsește țigla.

Dar Sfatul popular al comunei Ghelar e indignat pentru că sesizarea din Urzica „e departe de realitate” și în consecință ne trimite o fotografie a grajdului ce se prezintă... fără acoperiș (!). Avînd acum și fotografia, putem spune că articolul nostru este... mai aproape de realitate... O realitate însă ce nu poate fi „acoperită” cu un răspuns formal, ci cu... țiglă. Sau cu un înlocuitor...

La unele bufete și restaurante
nu se spală vasele

In atenția
T. A. P. I.

- Curios, de obicei mă ceartă cînd beau juică!

Desen de A. PAVEN

URZICA AJUTA

- La sesizarea noastră, privind neajunsurile provocate de faptul că pe lăzile de săpun livrate în comerț nu se indică și cantitatea de săpun pe care o cuprinde fiecare ladă, fabrica „Stela” ne răspunde că, sesizarea fiind justă, s-au luat măsuri pentru remedierea acestei deficiențe.

Care va să zică e adevărat: săpunul „Stela” curăță rapid orice... pată. Folosiți deci săpunul „Stela”, ca și metoda fabricii de a răspunde la sesizările presei.

- În „Urzica” nr. 17 (141) era criticat tovarășul inginer Krets Bartolomeu, conducător tehnic al cooperativei „Electro-Bobinajul” - București, pentru atitudine nejustă față de tovarășul achizitor Keintzel din aceeași cooperativă.

În răspunsul său, tovarășul Krets Bartolomeu ne arată că deși tovarășul achizitor a avut în cazul respectiv o lipsă destul de serioasă în muncă, el regretă totuși că a făcut uz de niște expresii nepotrivite. De asemenea tovarășul inginer își ia angajamentul să evite pe viitor asemenea situații. Așa stînd lucrurile, sîntem încredințați că și tovarășul

achizitor va face tot ce-i necesar pentru ca pe viitor să nu se mai întîmple ce s-a întîmplat spre regretul ambelor părți.

- Fabrica de ciment „Victoria Socialistă” din Turda a comandat spre confecționare, întreprinderii „Nicovala” din Sighișoara, zece indicatoare de nivel minim. „Nicovala” însă nu a executat comanda, deși trecuse termenul de livrare. Aceeași fabrică „Victoria Socialistă” a trimis cooperativei „Tehnica Modernă” din București, trespzece tuburi de oxigen, pentru reparații. „Tehnica Modernă” a folosit aceeași „tehnică” învechită ca și „Nicovala”: n-a executat în termen comanda.

În urma sesizărilor noastre, corespondentul ne răspunde că ambele comenzi au fost executate.

„Mai bine mai tîrziu decît niciodată” va spune probabil „Tehnica Modernă”. Iar noi o să le răspundem că proverbul modern sună „mai bine mai devreme decît mai tîrziu”. În ce privește pe tovarășii de la „Nicovala”, îi sfătuim să aplice în viitor proverbul: „Bate fierul cînd e cald”.

URZICUȚO,

Te rugăm să transmiți propunerea noastră forurilor în drept pentru ca în cel mai scurt timp să fie afișată o circulară gen panou în toate gările și haltele de pe traseul Giurgiu-Videle.

Circulara sîntem de părere să insereze următorul text: „Toți cetățenii care se deplasează cu trenul Giurgiu-Videle, sînt obligați să poarte asupra lor luminări (ca dimensiu-ne sînt de preferat cele pentru nunți și botezuri). Luminările de înmormîntări și luminările pentru zilele de naștere sînt cu desăvîrșire interzise; primele - pentru că strică buna dispoziție a călătorilor, secundele, pentru că în treburile amintite nu este niciodată zi, ci numai noapte. Prezenta circulară rămîne în vigoare pînă cînd... se va face lumină”.

Dragă Urzicuțo, noi îți mulțumim anticipat și să dea C. F. R.-ul să ne vedem... cu bine (sau cu „mai bine”).

Un grup de călători-Intunecați

DRAGĂ URZICO,

Îți plac stilpii de telegraf? Vara, cînd pe fire stau păsărele, ori iarna cînd atrîrnă țurțuri de gheață? Și, mai ales, vara și iarna, dacă zbirnîle, adică - dacă funcționează...

Urzicuțo, așa ne gîndeam noi. Dar de trei ani încoace de cînd secția noastră regională de drumuri din Timișoara a executat construirea unui pasaj superior peste linia C. F. R. lîngă stația Buziaș, ni s-au dus considerațiile poetice. Nu crezi? Ia să vii tu, Urzicuțo, într-o seară, pe drumul nostru. Călătorești cum vrei - pe jos, ori cu mașina - pentru că oricum tot în stilp nimerești. Și după un astfel de „accident” ai să mai admiri păsărele și țurțurile de gheață? Vezi că nu? Totuși ceva trebuie să admii că e demn de admirat, nepăsarea Direcției generale telefoane și telecomunicații din Ministerul P. T. T. R., care se zisează timp de trei ani să mute stilpii ce cad pe traseul variantei, a rămas precum sînt stilpii... adică de lemn.

Arhitect-șef al regiunii Timișoara
C. Vodă
și ing. șef B. Grețov

URZICUȚO,

Programa analitică a Cursului de calificare, grupa mineri, ce funcționează pe lîngă I. M. F. Teliuc, secția Pd. Orașului, prevede trei lecții pe săptămîină. Tovarășul Biki Adalbert, responsabil cu învățămîntul din cadrul I. M. F. Teliuc, a introdus însă o inovație: de la 12 lecții pe lună, numai două

lecții... în două luni. Muncitorii mineri care vor să-și ridice necontenit calificarea s-au gîndit atunci să-l evidențieze pe tovarășul Biki prin presă. Drept care îți-am trimis această scrisoare. Poate că prin tine, o să reușim să-l readucem pe tov. Biki lîngă... mine. Cu bine!

D. Pascu
comuna Teliuc
raionul Hunedoara

DRAGĂ URZICO,

Cînd au venit și la Cluj artiștii circului de stat din București, a fost... ceva „ca la circ”. Iată numai cîteva „numere” din „program”:

- Peste o mie de persoane au fost ținute afară, în picioare, timp de vreo oră, iar altele (venite mai devreme) chiar mai mult, pentru că intrarea în circ a fost permisă abia cu 5-10 minute înainte de începerea spectacolului.

- Locurile fiind nenumărate își închipui ce înghesuială a fost la ocuparea lor.

- Întrucît se vînduse un număr mai mare de bilete decît numărul locurilor disponibile, își închipui ce... supliment de înghesuială a mai fost.

- Dar, odată așezați pe scaune și pe bănci, spectatorii au avut măcar unele bucurii. Între altele, au beneficiat de avantajul de a-și vopsi hainele, fără să plătească nimic în plus; cei cu bilete de 8 lei și-au vopsit hainele în verde, iar cei cu bilet de 6 lei și le-au vopsit maro. (Explicația: scaunele și băncile fuseseră vopsite abia cu cîteva ore înainte spectacolului).

Acest spectacol al acestui circ, în orașul nostru, s-a intitulat „Primul spectacol”. Date fiind însă cele arătate mai sus, clujenii speră că a fost și... ultimul.

V. Chihala
Cluj, str. Babeuf 25

URZICO,

Să vezi cum au înțeles conducătorii fabricii de ciment „Congresul al XIX-lea” din Bicz să ajute în muncă pe tovarășii lor de la fabrica „Proletarul” din Turda.

Fabrica din Turda, cerînd ministerului de resort un anumit utilaj (un transportor mobil cu bandă) care îi era necesar, a primit răspuns să-l ceară fabricii din Bicz, unde se afla unul nou, neutilizat.

Și pesemne că fabrica din

Bicz atîta aștepta: să dea cuiva acel transportor, care costase peste 70.000 lei, dar care, păstrat în rele condiții se cam ruginise și mai fusese între timp și (...cităm din referatul ministerului): „parțial descompletat, în sensul că parte din role îi fuseseră scoase, spre a fi folosite ca piese de schimb la un alt transportor, iar parte din rulmenți fuseseră... furați”, ceea ce ministerul nu aflase.

Dar fabrica din Turda, primind transportorul în starea de mai sus, adică total neutilizabil, a refuzat să-l accepte, iar ministerul de resort, se zisează, a dat dreptate fabricii din Turda, făcînd răspunzătoare fabrica din Bicz.

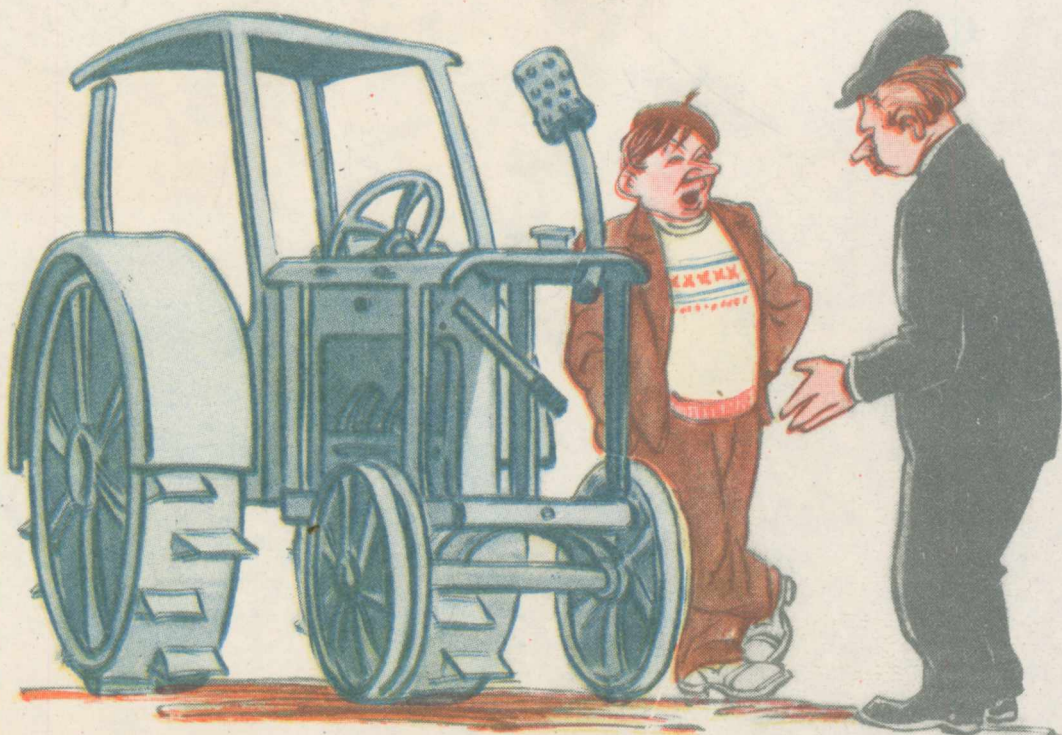
Acum, desigur, fabrica din Bicz trebuie să suporte cheltuielile de transport Bicz - Turda - Bicz și să... răspundă de starea actuală a celui utilaj.

Morala: asemenea netovărășești procedee și negospodărești comportări ale conducătorii fabricii de ciment din Bicz nu sînt de natură să... cimenteze în funcții pe cei vinovați.

I. Cordoș
Turda
str. Republicii nr. 39

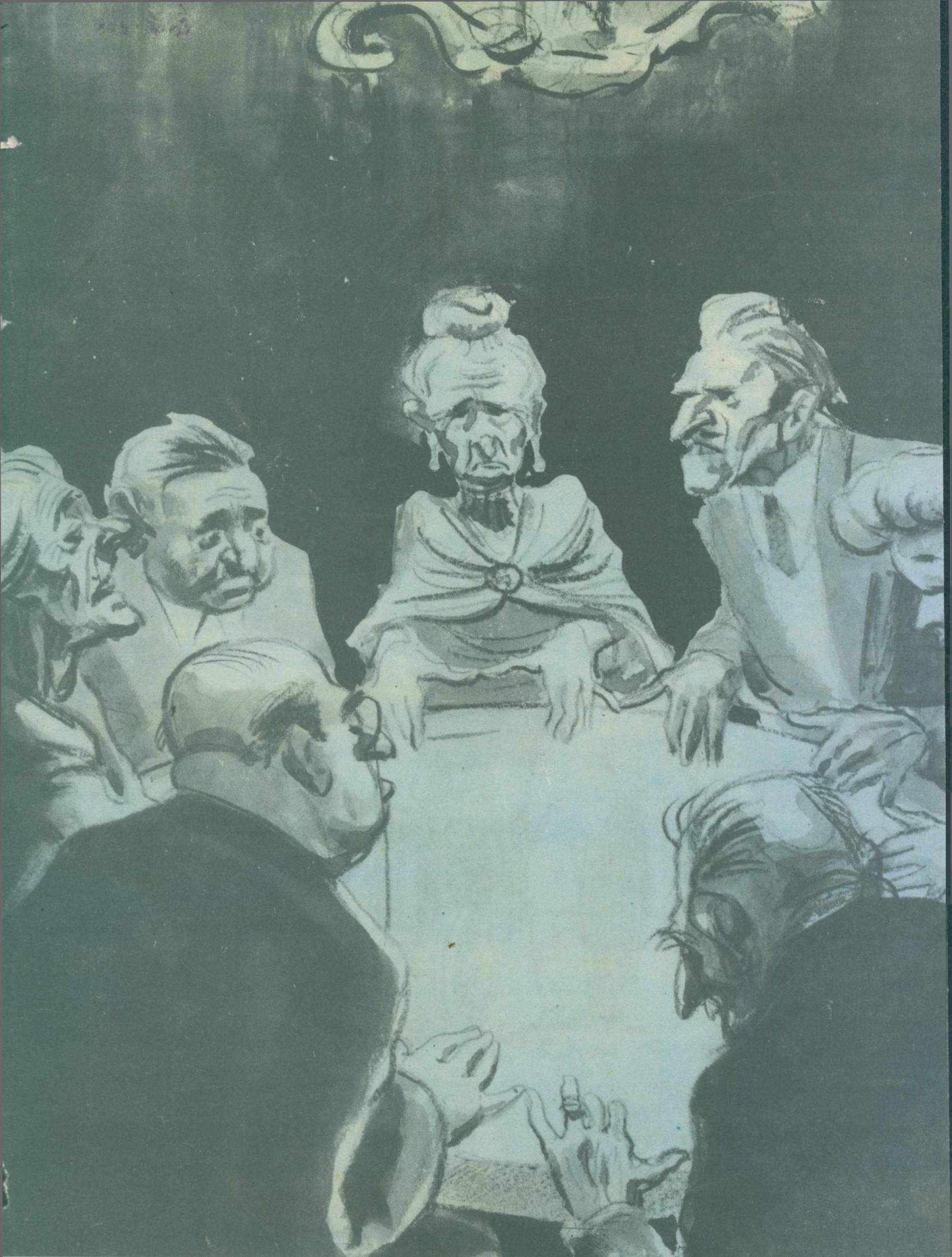
Desen de A. POCH

Unele S.M.T.-uri trimit centrelor mecanice de reparații, mașini de la care rețin piese ce li se par mai bune pentru a avea... „rezerve”.

- L-am adus să-l reparati, nu merge!
- Cred și eu, unde-i motorul?
- L-am scos, așa motor mai rar și, deh, e bine să se găsească la nevoie!

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR. Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Telefoane: Secretariatul de redacție 4.28.15, Secția scrisori 4.60.34.
Secția viața internă 4.72.23

S P I R I T I S M

— Spirit al lui Marte, cine te împiedică să vii?
— Spiritul Genevei!

Desen de CIK DAMADIAN